Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθῶς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ :		Ἐξωτερικοῦ :	
Ἐτησία . . .	δρ. 8,—	Ἐτησία . . .	φρ. 10,—
Ἑξάμηνος . .	» 4,50	Ἑξάμηνος . . .	» 5,50
Τρίμηνος . . .	» 2,50	Τρίμηνος . . .	» 8,—

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΟΥ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 18ος — *Ἐν Ἀθήναις, 10 Σεπτεμβρίου 1911* — *Ἔτος 33ον.—Ἀριθ. 41*

Ο ΚΗΠΟΣ

— Πάλι σήμερα, κυρία Μαρίκα, ἐκόψατε ἕνα σωρὸ λουλούδια. Τί σᾶς εἶπε χθὲς ἡ μαμμά σας κι' ἐγὼ χίλιες φορές;... Νά, καὶ τὰ ὡραῖα αὐτὰ λουλούδια θὰ τἀφίσετε νὰ μαραθοῦν σὲ καμμιὰ γωνιά, ὅπως ὅλα τὰ ἄλλα.

Ἡ Κατερίνα ἔβγαινε ἀπὸ τὸ δωμάτιόν της ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν ποὺ ἡ Μαρίκα ἐγύριζεν ἀπὸ τὸν κῆπον, ὅπου εἶχε κόψει λογῆς-λογῆς ὡραῖα λουλούδια.

Ἡ Μαρίκα ἀγαποῦσε πάρα πολὺ τὰ λουλούδια. Εἶχε ὅμως τὴν κακὴν συνήθειαν νὰ κόβῃ τόσα ὅσα δὲν ἐχωροῦσαν τὰ χέρια της ἢ ἡ ποδιά της, καὶ νὰ τἀφίνῃ ἔπειτα νὰ μαραίνωνται, διότι δὲν εἶχε οὔτε ὄρεξιν οὔτε καιρὸν νὰ τὰ τοποθετῇ εἰς ἀνθοδοχεῖα.

Ἐκείνην τὴν ἡμέραν ὅμως εἶχεν ἀπόφασιν νὰ τὰ βάλῃ ὅλα εἰς τὸ νερόν, ὅσον κουρασμένη καὶ ἂν ἦτο. Ἐσκέπτετο, ὅτι ἂν τὸ ἔκαμνεν αὐτὸ μίαν τουλάχιστον φοράν, θὰ ἠμποροῦσεν εἰς τὸ ἑξῆς νὰ κόβῃ ὅσα λουλούδια ἤθελε, χωρὶς νὰ τὴν μαλλώνουν.

Δυστυχῶς, τὸ κουδοῦνι τοῦ προγεύματος ἐκτύπησε ἴσα-ἴσα τὴν στιγμὴν ποὺ ἔπαιρνεν ἕνα βάζο διὰ νὰ ἀρχίσῃ τὴν ἐργασίαν της, καὶ τὰ λουλούδια ἔμειναν ἐκεῖ, διότι καὶ ἡ Κατερίνα δὲν εὐκαιροῦσε νὰ τὰ φροντίσῃ. Μετὰ τὸ πρόγευμα, ἄρχισαν τὰ μαθήματα· ἔπειτα τὸ τσάϊ, ἔπειτα τὸ γεῦμα καὶ τέλος ἦλθεν ἡ ὥρα τοῦ ὕπνου. Ἡ Μαρίκα δὲν ξαναθυμήθηκε τὰ λουλούδια της· καὶ ἔτσι, εἰς τὰς δέκα, ἡ Κατερίνα ἐμάζευσε πάλι κι' ἔρριψε στὰ σκουπίδια ἕνα σωρὸ μαραμένα τριανταφυλλα, γαρύφαλα καὶ κρίνους, ποὺ τὸ πρωὶ ἀκόμη ἐγέμιζαν τὸν κῆπο μὲ τὴν εὐωδία καὶ τὴν εὐμορφιά τῶν.

«—Μή! μὴ μὲ κόβῃς!...» (Σελ. 325, στ. γ'.)

Τὴν ἐπαύριον, ἅμα ἐτελείωσαν τὰ πρωϊνὰ μαθήματα, ἡ Μαρίκα ἔτρεξε κατὰ τὴν συνήθειάν της νὰ περάσῃ στὸν κῆπο τὴν ὡραιότερη ὥρα τῆς ἡμέρας της. Εἶχε λησμονήσῃ ὅσα τῆς εἶχεν εἰπῇ χθὲς ἡ Κατερίνα, καὶ ἔτρεξε μὲ χαρὰ 'στὴν ἀνθισμένη Ρεζεντᾶ. Ἀλλὰ τὴν στιγμὴν ποὺ ἔσκυβε διὰ νὰ κόψῃ τὸ πλέον εὔμορφο κλωνί, ἡ Ρεζεντᾶ τῆς ἐφώναξε:

— Μή μοῦ κόβῃς τἀνθάκια μου, κορτσάκι! Τὰ χρειάζονται ἡ μέλισσες. Κάθε 'μέρα ἔρχονται ἐδῶ νὰ βροῦν σὲ μένα τὸ ψωμί τους καὶ τὸ μέλι τους. Στάσου λιγάκι καὶ θὰ ἰδῇς.

Ἡ Μαρίκα ἐξεπλάγη πάρα πολὺ ποὺ ἄκουσε τὴν Ρεζεντᾶ νὰ ὁμιλῇ. Ἐν τούτοις ἔμεινεν ἐκεῖ ἀκίνητη κ' ἐκύτταξε. Ἡ Ρεζεντᾶ τῆς εἶπε τὴν ἀλήθεια. Ὁλόγυρα 'στὸν ἀνθισμένο θάμνο βομβοῦσαν μέλισσες. Μερικαὶ ἐκάθηντο ἀπάνω 'ς' ἀνθάκια καὶ ἅμα ἔφευγαν αὐτὲς χορτασμένες, πήγαιναν ἄλλες νὰ πάρουν τὴ θέσι τους.

— Μπᾶ! μοῦ εἶνε ἀδιάφορο! εἶπε σὲ λίγο ἡ Μαρίκα· στὸν κῆπο ὑπάρχουν πολλὰ ἄλλα λουλούδια ποὺ μπορῶ νὰ τὰ κόψω!

Καὶ ἄρχισε νὰ κυττάζῃ μιὰ μεγάλη, διπλῆ, κατακόκκινη Παπαρούνα ποὺ ἦταν ἐκεῖ κοντά. Ἀλλὰ μόλις ἅπλωσε τὸ χέρι διὰ νὰ τὴν κόψῃ, ἡ Παπαρούνα μὲ φωνὴ θυμωμένη τῆς φώναξε:

— Μή! μὴ μὲ κόβῃς! Δὲν βλέπεις λοιπὸν πῶς εἶμαι ἡ μόνη κόκκινη μὲ μαῦρα στίγματα Παπαρούνα ποὺ ὑπάρχει στὸν κῆπο; Ἂν μὲ κόψῃς, ποῦ θὰ βρεθῇ σπόρος γιὰ τὸ ἐρχόμενο ἔτος;

Ἡ Μαρίκα ἔγεινε κόκκινη σχεδὸν σὰν τὴν Παπαρούνα. Δὲν εἶπε τίποτα ὅμως, κ' ἐπῆγε 'στὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ κήπου, ὅπου ἔμεινε λίγες στιγμὲς ἥσυχη, στὴ σκιὰ ἑνὸς δένδρου.

Ἐκεῖ κοντὰ στὸ δένδρο, ἔξω ὅμως ἀπὸ τὴ σκιά του, ἕνας ἄσπρος Κρίνος κου-

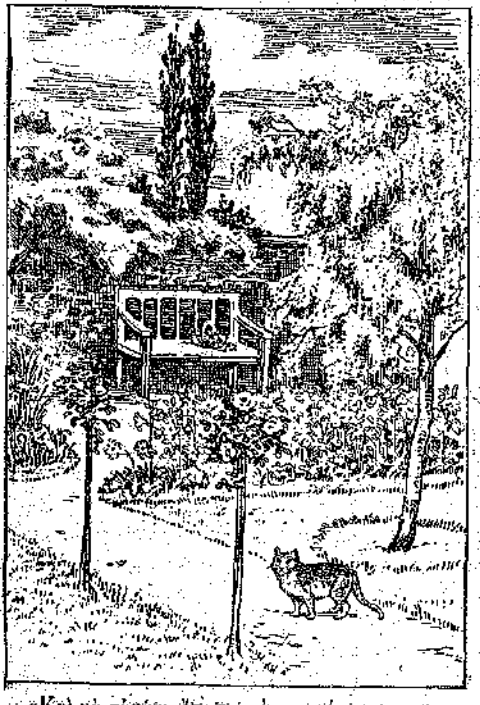

«Καὶ νὰ τἀφίνῃ ἔπειτα νὰ μαραίνωνται...» (Σελ. 325, στ. α'.)

νοῦσε ἀπαλὰ τὸ κεφάλι του μὲ τὸ φύσημα τῆς αὔρας. Στὸ φῶς τοῦ ἡλίου ἐφαίνετο ἀκόμη ὡραιότερος ἀπὸ τὴν Παπαρούνα, καὶ ἡ Μαρίκα εἶπε δυνατά:

— Τί νὰ τὴν κάμω τὴν Παπαρούνα! προτιμῶ αὐτὸν τὸν εὔμορφο Κρίνο...

— Δὲν μπορεῖς νὰ μιλῆς λιγάκι σιγώτερα; τῆς εἶπε τότε τὸ λουλούδι. Ἔχω μέσα μιὰ χαριτωμένη πεταλουδίτσα· κατακοὐρασμένη πρὸ μιᾶς ὥρας χώθηκε στὴν καρδιά μου νὰ κοιμηθῆ, καὶ τὴν κουνῶ. Μὴ μοῦ τὴν ξυπνίσης, σὲ παρακαλῶ!

— Ὄχι, μὴ φοβᾶσαι! ἀπεκρίθη ἡ Μαρίκα, καὶ ἀπεμακρύνθη σιγά-σιγά, κατευχαριστημένη ποῦ δὲν ἔκοψε τὸν Κρίνο πρὶν τῆς μιλήσῃ.

Ἔπειτα τί τὴν ἔμελε; Τὰ Τριαντάφυλλα ἦταν τἀγαπημένα της λουλούδια καὶ ἤξευρε ὅτι εἶχεν ἀμέτρητα μιὰ τριαντάφυλλια ποῦ ἦταν ἐκεῖ, κοντὰ στὸ κιόσκι. Ἀλλὰ μόλις ἔκοψε τὸ ὡραιότερο, τὰ ἄλλα ἄρχισαν νὰ τὴν παρακαλοῦν:

— Μὴ μᾶς κόβῃς! Χρειαζόμαστε ἐδῶ πολύ. Τὰ ροδόφυλλά μας ἀρωματίζουν ὅλο τὸν κῆπο.

Ἡ Μαρίκα ἔμεινεν ἐκεῖ ἀρκετὴ ὥρα, κυττάζουσα τὰ κόκκινα πέταλα ποῦ ἔπιπταν στὴ χλόη, ἕως ὅτου ἓν ἀπὸ αὐτὰ ἦλθε κ' ἔπεσε στὰ πόδια της, κοντὰ σὲ μιὰ Μαργαρίτα. Καὶ τὸ κοριτσάκι, ποῦ ἦταν ἕτοιμο νὰ κλάψῃ, συλλογίσθηκε:

— Ἄ, νά! πιστεύω πῶς ἡ Μαργαρίτες δὲν χρειάζονται κανένός· ἂς κάμω μιὰν ἀλυσίδα ἀπὸ αὐτές...

Ἀλλὰ ἡ Μαργαρίτες ποῦ τὴν ἐμάντευσαν, τῆς εἶπαν:

— Ἄ, μπᾶ! δὲν κάνει νὰ μᾶς ἐγγίσῃς. Εἴμαστε τὰ ρολόγια τοῦ κήπου. Ἂν δὲν ἐβλέπαν ἐμᾶς νάνοίγωμε κάθε πρωὶ καὶ νὰ κλείωμε καθε βράδυ, τὰ ἄλλα λουλούδια δὲν θὰ ἤξευραν τὴν ὥρα τοῦ ὕπνου καὶ τοῦ ξύπνου.

— Κάμνουμε δυστυχῆ τὴ μικρή μας φιληνάδα! εἶπε τότε μιὰ Γιασεμιά, στεριγμένη στὴν τυῖχο. Καὶ ὅμως πόσο θὰ τὴν ἐπιθυμούσαμε, ἂν μᾶς ἔλειπε καὶ μιὰ μόνον ἡμέρα!

Καὶ ἡ Μαρίκα, ποῦ δὲν μποροῦσε νὰ βλέπῃ καθαρά, ἀπὸ τὰ δάκρυα ποῦ πλημμύριζαν τὰ μάτια της, ἐνόμισε πῶς ὅλα τὰ λουλούδια τοῦ κήπου, ἀκόμη καὶ ἡ ὑπερήφανη Παπαρούνα, ἦλθαν κοντά της καὶ τὴν ἐκύτταζαν μὲ ἀγάπη.

— Κόψε μας! τῆς ἐφώναζαν, κόψε μας! Ὄχι ὅμως τόσο πολλά, ποῦ νὰ μὴν ξέρεις ἔπειτα τί νὰ μᾶς κάνῃς... Ἔλα, μικρή μας φίλη, καὶ 'μεῖς σ' ἀγαποῦμε πολύ. Θελήσαμε μένο νὰ σοῦ δώσωμε ἕνα μαθηματάκι.

Ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἡμέρα ἡ Μαρίκα δὲν ἐλεηλατοῦσεν ὅπως πρῶτα τὸν κῆπο. Ἔκοβε μόνον λίγα λουλούδια ἐκλεκτὰ καὶ τὰ ἔβαζε πάντα 'στὰ βαζάκια τῆς κamαρούλας της. Ἡ μαμμὰ δὲν τὴν ἐμάλωνε καὶ ἡ Κατερίνα δὲν πέτοῦσε πια στὰ σκουπίδια ὁλόκληρους σωροὺς μαραμένων λουλουδιῶν...

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

[Τὴν χαριτωμένην αὐτὴν βιογραφίαν – νεκρολογίαν τοῦ σκύλου του Ρὲξ (Rex) δημοσιεύει εἰς τὸ περιοδικόν του ὁ κ. Γ. Βῶκος, διευθυντὴς τοῦ «Καλλιτέχνου». Τὴν ἀναδημοσιεύομεν πρὸς ἐνίσχυσιν τῆς ζωοφιλίας τῶν νεαρῶν μας ἀναγνωστῶν, παραλείποντες μόνον τὰ μέρη ποῦ θὰ ἦσαν ἀκατάλληλα διὰ τὴν ἡλικίαν των.— Σ. τ. Δ.]

Ο ΡΕΞ

Ὁ ἀτυχὴς Ρὲξ, τὸ ὡραῖον κυνάριον, τὸ ὁποῖον εὑρῆκε πρόωρον καὶ τραγικὸν θάνατον εἰς τὸ Φάληρον μίαν ἀπὸ τὰς τελευταίας νύκτας, διαμελισθὲν ὑπὸ τοῦ ἠλεκτρικοῦ σιδηροδρόμου, εἶχε γείνει παγκόσμιος χάρις εἰς τὴν νοημοσύνην του καὶ τὴν ἐμορφιά του. Οἱ ἄνθρωποι τῶν γραμμάτων καὶ ὁ καλλιτεχνικὸς κόσμος τῶν Ἀθηνῶν τὸ ἐγνώριζαν ὅλοι σχεδόν. Ἦτο συνδεδεμένος μὲ τὴν ζωήν μας καὶ αὐτὸς ἐπίσης ἐγνώριζε ὅλους τοὺς φίλους μας καὶ τοὺς ἀγαποῦσε. Ὁ Καρκαβίτσας τὸ ἔλεγε «λεβέντη, τσελεπῆ, Ἀλκιβιάδην τῶν σκύλων». Ὁ γλύπτης Θωμόπουλος ἐθαύμαζε τὴν γραμμὴν τοῦ σώματός του. Ὁ Γεραλῆς το ἐζωγράφισε μαζῆ μὲ τὸν κύριόν του. Καὶ πλῆθος κόσμου τὸ ἐγνώριζε. Εἰς τὰ «Ἡνωμένα Βουστάσια», τὸ βραδυνὸν αὐτὸ φιλολογικὸν κέντρον, ὁ Ρὲξ ἦτο κυρίαρχος. Μὲ τὴν νοημοσύνην του, μὲ τὰ δείγματα τῆς ἀφοσιώσεώς του πρὸς τὸν κύριόν του, εἶχε κατακτήσει τὴν ἀγάπην τῶν καταστηματαρχῶν, οἱ ὁποῖοι τὸ ἐθεωροῦσαν ἴδιον, αὐθύπαρκτον πελάτην καὶ τοῦ εἶχαν ἀνοικτὸν πάντοτε τὸ κυλικεῖόν των. Αὐτὴν τὴν εὔνοιαν καὶ τὴν ἀγάπην δὲν τὴν κατέκτησε δι' ἡμῶν ἀλλὰ διὰ τῆς ἰδικῆς του προσωπικότητος. Διότι τὰ «Βουστάσια» ὁ Ρὲξ τὰ εἶχε δεύτερον σπίτι του, ὁσάκις συνέκιπτε νὰ μᾶς χάσῃ κανένα βράδυ. Τότε ἐπήγαινε καὶ ἐξέλεγε τὴν θέσιν, ὅπου εἴχαμεν καθήσει τελευταῖον, καὶ κανεὶς δὲν ἠμποροῦσε νὰ τὸν βγάλῃ ἀπὸ ἐκεῖ· πολλάκις προσεπάθησαν οἱ καταστηματάρχαι διὰ νὰ ἴδοῦν, ἕως ποῦ φθάνῃ ἡ ἀφοσίωσίς του, ἀλλὰ δὲν τὸ κατώρθωσαν. Ὁ Ρὲξ ἐπανήρχετο ἐπιμόνως εἰς τὴν θέσιν μας. Ἐφ' ὅσον ἐμεγάλωνε, αὐτοῦ τοῦ εἴδους τὰ ξενύχτια ἤρχισε νὰ τὰ κάμνῃ κάποτε καὶ διὰ ν' ἀποφεύγῃ τὴν τιμωρίαν μας διὰ τὴν ἀνυπακοήν του καὶ τὰς ἀταξίας του. Διότι ὁ Ρὲξ εἶχε πολλὴν πρωτοβουλίαν, ἡ ὁποία διέψευδε τὴν ἀπόλυτον δουλοπρεπῆ ὑπακοὴν τοῦ σκύλου πρὸς τὸν ἄνθρωπον. Ἦτο κάτι ἀνώτερον ἀπὸ σκύλον, ἦτο ἕνας «ὑπέρσκυλος» κατ' ἀναλογίαν τοῦ γνωστοῦ φιλοσοφικοῦ ὅρου τοῦ «ὑπεραν θρώπου».

Ὁ Ρὲξ εἶχεν ἔλθει ἐκ Πειραιῶς καὶ καθ' ἃ ἐξηκριβώσαν οἱ εἰδήμονες, ἡ καταγωγή του ἦτο ἀπὸ διασταύρωσιν τοῦ σκύλου Νέας Γῆς καὶ τοῦ κοινοῦ τύπου ἑλληνικοῦ σκύλου. Ἦτο κατάμαυρος μὲ στιλπνὸν ἐβενῶδες τρίχωμα. Εἶχε πλατὺ ρωμαλέα τὰ στέρνα καὶ γεροὺς τοὺς πόδας. Μᾶς ἐδόθη δῶρον τὴν πρωτοχρονιὰ εἰς ἡλικίαν ἑνὸς καὶ ἡμίσεως μηνός. Εἶχεν ἀνάγκην τότε πολλῶν, ἀπείρων περιποιήσεων διὰ τὴν ἀνατροφήν του. Ἔπρεπε νὰ τὸ «ἀναστήσουμε» ὅπως λέγουν, πρᾶγμα δύσκολον, διότι εἰς τὰς Ἀθήνας ὅλοι οἱ ἄνθρωποι δὲν ἀγαποῦν τὰ ζῶα καὶ μία σπιτονοικοκυρά μας δὲν μποροῦσε νὰ τὸ ὑποφέρῃ καὶ μᾶς ἔξωσε ἀπὸ τὸ σπίτι της, μολονότι ὁ ἀτυχὴς Ρὲξ ἐπλήρωνε καὶ αὐτὸς τὸ ἐνοίκιόν του.

Ἀλλ' αἱ ἄμεσοι φροντίδες διὰ τὴν ἀνατροφὴν του δὲν διήρκεσαν ἐπὶ πολύ. Ταχέως ἐνόησε πῶς ἔπρεπε νὰ φέρεται μόνος του. Τότε ἔγεινε πράγματι θαυμάσιος, ἡ ἀντίληψίς του ἦτο σπανία. Τὰ ὅσα ἔπρεπε νὰ μάθῃ ἐκ τοῦ κόσμου εἰς ὀλίγον χρόνον, τὰ ἐμάνθανε ὅσον τὸ δυνατὸν εἰς ὀλιγώτερον. Τοῦ τόπου, τῶν προσώπων, τοῦ χρόνου εἶχε τὴν πλέον ἐξηκριβωμένην ἀντίληψιν καὶ τὴν πλέον λεπτομερῆ μνήμην. Διηρθάνετο ποῦ ἠθέλαμεν νὰ μεταβῶμεν καὶ πρῶτος ἐλάμβανε τὸν κατάλληλον δρόμον. Ἐγνώριζε, ὅτι κάθε πρωὶ ἐγειρόμεθα εἰς ὡρισμένην ὥραν καὶ ὅτι μεταβαίνομεν εἰς τὸ τηλεγραφεῖον. Συνέπεσε δύο τρεῖς φορὲς νὰ βραδύνωμεν νὰ ξυπνήσουμε. Ἐκτυποῦσε τότε εἰς τὴν πόρτα μας καὶ ἐγαύγιζε δυνατά. Ἐννοοῦσε ἀπὸ τὸ βλέμμα μας, ἀπὸ τὰς κινήσεις μας, πότε ἠθέλαμε νὰ ἐπιδῶμεν ἀμάξης καὶ προέτρεχε γαυγίζων πρὸς τὸν ἀμαξηλάτην.

Εἰς τὸ γραφεῖόν μας, ὅταν ἐκτυποῦσαν οἱ κώδωνες τῶν ἐκκλησιῶν μεσημέρι, ἔφευγε ἀπὸ τὴν θέσιν του καὶ ἤρχετο δίπλα μας καὶ πρῶτα μᾶς ἐκύτταζε μὲ ἀνυπομονησίαν ὡς νὰ μᾶς ἔλεγε, ὅτι ἦτο πλέον ὥρα νὰ προγευματισωμεν. Ἐὰν ἡμεῖς δὲν τὸν ἐπροσέχαμεν, ἐσηκώνετο στὰ πισινά του ποδάρια, ἔβαζε τὰ ἐμπροσθινά του ἐπάνω στὸ τραπέζι καὶ ἄρχιζε νὰ γαυγίζῃ ἀρθρώνων σχεδὸν δι' ἰδίων γαυγισμῶν ὁλόκληρον φράσιν, μὲ τὴν ὁποίαν ἐπιτακτικῶς μᾶς εἰδοποιοῦσε, ὅτι ἔπρεπε νὰ τὸν ὑπακούσωμεν. Ὅταν πράγματι ἀνταποκρινόμεθα εἰς τὴν εὔλογον ἀξίωσίν του, αἱ ἐνδείξεις τῆς εὐγνωμοσύνης του ἦσαν ἄπειροι. Ἔτρεχε γύρω μας, ἐσκιρτοῦσε, ἐγαύγιζε χαρωπά. Πρὸς πάντα δέ, ὁ ὁποῖος τὸν εἶχε καὶ μίαν μόνον φορὰν περιποιηθῆ, ὁ ὁποῖος τοῦ εἶχε δώσει κάτι, ἦτο εὐγνώμων καὶ ὁσάκις καὶ ὁπουδήποτε τὸν διέκρινε, ἔτρεχε πλησίον του.

Ἀλλὰ πρὸς ἡμᾶς ἐθεωροῦσε, ὅτι ὤφειλε νὰ μᾶς προσφέρῃ καὶ ὑπηρεσίας. Ὅταν ἐπηγαίναμε εἰς τὸ τυπογραφεῖον,

ἐζητοῦσε νὰ πάρῃ εἰς τὸ στόμα του χειρόγραφα ἢ τὸ μπαστοῦνί μας. Αἱ ἰδιότητες τοῦ φύλακος, τὰς ὁποίας εἶχε, ἦσαν ἐκ τῶν σπανίων. Ἕνα πρωΐ, ἐνῷ ἀκόμη ἐκοιμώμεθα, ἀκούσαμε γυναικείας φωνὰς ἀπελπισμένας. Ἦτο μία γηραιὰ κυρία, ἡ ὁποία μένει εἰς τὸ σπίτι ποῦ κατοικοῦμεν:

— Ξυπνῆστε, κύριε, νὰ μὲ γλυτώσετε ἀπὸ τὸ σκυλί σας, ἐφώναζε ἀπὸ τὴν ταράτσαν.

Πράγματι ἐτρέξαμε καὶ εἴδαμεν, ὅτι ὁ Ρὲξ τὴν ἐκρατοῦσε ἀπὸ τὸ χέρι βρυχώμενος ἀπειλητικῶς. Ἡ ἀτυχὴς κυρία δὲν εἶχε κάμει τίποτε κακόν· ἁπλούστατα ἐζητοῦσε νὰ πάρῃ τὰ εἰς τὴν ταράτσαν μας ἁπλωμένα ἀσπρόρουχα τοῦ σπιτιοῦ της, ἀλλ' ὁ Ρὲξ ἠσθάνετο, ὅτι εἶχε καθῆκον νὰ μᾶς εἰδοποιήσῃ δι' αὐτό.

Ἀναλόγως τῶν ἀπείρως ἐντίμων αὐτῶν προτερημάτων του, ἡ εὐαισθησία του ἦτο σχεδὸν ἀνθρωπίνη. Ἐὰν ἐννοοῦσεν ὅτι τὸν ἀτιμωρούσαμε διὰ μίαν ἀταξίαν του, ἐπροσπαθοῦσε μὲ κάθε τρόπον νὰ ξεφύγῃ, μὴ ὑπακούων εἰς τὰς προσκλήσεις μας.

(Ἕπεται τὸ τέλος) **ΓΕΡ. ΒΩΚΟΣ**

ΦΘΙΝΟΠΩΡΟΝ

Ποῦν' τὸ καλοκαῖρι;
Ποῦ νὰ πῆγε τάχα;
Καὶ 'στὸν οὐρανὸ
τώρα πιὰ γυρνῶ
καὶ κυττῶ: τὸν κλείνουν
σύννεφα μονάχα.

Φθάνουνε κ' ἡ πρῶτες
σιγαλὲς ψιχάλες,
πέφτουνε ψιλὲς
κι' ὅμως πάλι λὲς
πῶς 's τὰ μαῦρα νέφη
χίλιες κρύβονται ἄλλες.

Τὸ βουνὸ κρυμμένο·
νέφη τῶχουν κλείσει.
Ἀστραπές, βροντὲς
καὶ νεροποντὲς
τρέχουν, τὰ νερά τους
πρώτη ποιὰ νὰ χύσῃ.

Φθινοπώρου δάκρυ
κύλισε καὶ τρέχει
καὶ δὲν σταματᾷ.
Κλαίει ἐδῶ κοντὰ
καὶ γι' αὐτὸ τριγύρω
βρέχει, βρέχει, βρέχει!..

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΜΩΡΑΪΤΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΦΩΛΗΑ

Ἀγαπητοί μου,

ΗΝ στιγμὴν ποῦ ἐσυλλογιζόμην τί νὰ σᾶς γράψω, ἡ Διάπλασις μ' ἐκάλεσεν εἰς τὸ γραφεῖόν της καὶ μὲ μεγάλην σοβαρότητα, μ' ἐπισημότητα ἂν θέλετε καλλίτερα, μοῦ ἔκαμε τὴν ἐρώτησιν:

— Αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα, παραχωρεῖτε τὴν θέσιν σας, κύριε Φαῖδον, εἰς ἕνα ἔκπακτον συνεργάτην;

— Τί συμβαίνει;

— Ἰδού. Κάποιος, ἢ καλλίτερα κάποια, θέλει, ἐπιθυμεῖ, ζητεῖ, παρακαλεῖ, ἀπαιτεῖ...

— Καὶ ἀπαιτεῖ κιόλα;...

— Μάλιστα... νὰ γράψῃ αὐτὴ ἀντὶ τοῦ Φαίδωνος τὴν Ἀθηναϊκὴν Ἐπιστολὴν τοῦ ἐρχομένου φύλλου. Ἰσχυρίζεται ὅτι ἔχει ἕνα θέμα, ὡραιότερον ἀπὸ κάθε ἄλλο ποῦ θὰ εἴχατε σεῖς. Εἶνε, λέγει, μία ἱστορία ποῦ τὴν εἶδε... ἀπὸ τὸ παράθυρο καὶ τὴν ἠσθάνθη. Καὶ δι' αὐτό, λέγει πάλι, θὰ τὴν ἔγραφε καλλίτερα ἀπὸ σᾶς.

— Διατί ὄχι; ἀπήντησα. Τὸ χρέος μου εἶνε νὰ παραχωρῶ τὴν θέσιν μου εἰς ὁποιον θέλει ἡ Διάπλασις. Ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ μάθω τὸ ὄνομα τῆς ἐκτάκτου αὐτῆς συνεργατρίας;

— Εὐχαρίστως! Εἶνε ἡ κόρη σας ἡ Κάκια.

Δὲν ἐπρόφθασα οὔτε νὰ γελάσω, διότι ἡ μικρὰ Κάκια, ποῦ ἐπερίμενε μὲ ἀγωνίαν εἰς τὸ διπλανὸν δωμάτιον, εἰσώρμησεν ἀμέσως ὡς θύελλα καὶ ἄρχισεν:

— Ὤ, ναί, μπαμπᾶ!... Ἀφίστε με, σᾶς παρακαλῶ! Θέλω πολύ... αὐτὴ τὴν ἱστορία τῆς φωλιᾶς, πρέπει νὰ τὴ μάθουν οἱ φίλοι μας... Εἶνε τόσο ὡραία καὶ λυπηερή!..

— Ἀλήθεια λοιπόν, θέλεις νὰ γράψῃς ἐσὺ τὴν Ἀθηναϊκὴ Ἐπιστολή;

— Τὴν ἔγραψα κηόλα! νά τη!

Κ' ἔβγαλεν ἀπὸ τὴν τσέπην τῆς ποδέτσας της ἕνα χαρτάκι διπλωμένον καὶ μοῦ τὸ ἔδωσε.

Ἡ Διάπλασις ἐχαμογελοῦσε καὶ μοῦ ἔνευε.

— Καλά, εἶπα· θὰ τὸ διαβάσω... καὶ καὶ ἂν εἶνε καλό.

— Ἄ, εἶνε ὡραιότατο! Ἐγὼ σᾶς βεβαιῶ, ὅτι ἔκλαψα... Διαβάστε το ὅμως καὶ νὰ ἴδητε...

Ἀπεσύρθην εἰς τὸ γραφεῖόν μου κ' ἐδιάβασα τὸ χειρόγραφον, τὸ ὁποῖον περιεῖχε μόνον τὰς δέκα αὐτὰς γραμμάς:

«Ἀγαπητοί μου. Ἕναντι στὸ σπίτι μας εἶνε ἕνα ἄλλο σπίτι, ποῦ τὸ διορθώνουν. Ἐκεῖ στὸν τοῖχο ἦταν μιὰ φωλιὰ καί, προχθὲς ποῦ ἔβαφαν τὸν τοῖχο, ἀναγκάσθηκαν νὰ ξεκολλήσουν τὴν φωλιάν. Τὰ καίμενα τὰ χελιδονάκια θὰ ψάχνουν νὰ τὴν βροῦν καὶ δὲν θὰ τὴν βρίσκουν. Ἐμένα μοῦ ἔκανε μεγάλη ἐντύπωσι. Τὰ καίμενα τὰ χελιδονάκια! Τὴν νύκτα ποῦ θὰ κοιμηθοῦν, πῶς θὰ κάμουν τώρα χωρὶς τὸ σπιτάκι των;»

Δὲν εἶχα τελειώσῃ καλὰ-καλὰ τὴν ἀνάγνωσιν, ὅταν εἰσέβαλεν εἰς τὸ γραφεῖον μου ἡ Κάκια, ἀνυπόμονη νὰ μάθῃ τὴν ἀπόφασίν μου καὶ τὴν τύχην τοῦ συγγράμματός της.

— Λοιπόν, μπαμπᾶ, σᾶς ἄρεσε;

— Ἔ! δὲν ἦταν καὶ πολὺ ἄσχημο.

— Ἂν ἔχω κανένα λάθος, μοῦ τὸ διορθώνετε. Δὲν εἶν' ἔτσι;

— Φυσικά.

— Ὥστε θὰ τὸ τυπώσετε;

— Αὐτὸ ἐξαρτᾶται.

— Ἀπὸ τί;

— Ἂν μοῦ ὑπόσχεσαι...

— Ὅ,τι θέλετε!

— Μὰ στάσου νάκούσῃς.

— Ἀκούω.

Τῆς ἔθεσα τοὺς ὅρους μου καὶ τοὺς ἐδέχθη ὅλους. Μοῦ ὑπεσχέθη νὰ εἶνε φρόνιμη, καλή, ἐπιμελής, νὰ μελετᾷ πολύ, νὰ μὴ μαλώνῃ μὲ τὴν Λουλούκα, νὰ παίζῃ χωρὶς νὰναστατώνῃ τὸ σπίτι, νὰ μὴν ἔχῃ παραξενιές, νὰ παίρνῃ ἐπανωφόρι εἰς τὸν περίπατο, νὰ τρώγῃ τὰ φαγιὰ ποῦ δὲν τῆς ἀρέσουν. Μοῦ φαίνεται, ὅτι ἂν τῆς ζητοῦσα νὰ μοῦ καταιβάσῃ καὶ τὸ φεγγάρι, θὰ τὸ ὑπέσχετο μὲ τὴν ἰδίαν προθυμίαν.

— Ναί, ἀλλὰ θέλω νὰ ἔχῃ ἀπὸ κάτω καὶ τὄνομά μου. «Σᾶς ἀσπάζομαι, Κάκια», ἔτσι. Ὅπως τὸ βάζετε σεῖς.

— Πολὺ καλά, καὶ αὐτό!

Ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ἡ Κάκια τηρεῖ τὰς ὑποσχέσεις της ἡ τοὐλάχιστον τὸ προσπαθεῖ ἀξιεπαίνως, διότι δὲν ἦσαν βέβαια καὶ εὔκολοι...

— Σύχασε, τῆς λέγω, ὅταν κάνει ἄτακτα, γιατὶ δὲν θὰ σοῦ τυπώσω τὴν Ἀθηναϊκὴ Ἐπιστολή!

Καὶ ἡσυχάζει ἀμέσως.

Τί καλὰ ἂν ἠμποροῦσα νὰ παρατείνω τὸ πρᾶγμα... ὀλίγα χρόνια ἀκόμη!.. ἀλλὰ τί νὰ κάμω; ἦλθεν ἡ ὥρα ποῦ πρέπει νὰ ἐκπληρώσω κ' ἐγὼ τὴν ὑπόσχεσίν μου. Δὲν εἶνε ἔτσι;

Σᾶς ἀσπάζομαι **ΦΑΙΔΩΝ**

Ο ΑΛΟΥΠΗΣ ΚΑΙ Ο ΚΟΥΝΕΛΗΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β' (*Συνέχεια*)

Σε λίγο όμως εἶδε τὸ ἄλογο νὰ κουνῇ τὴν οὐρά του, κι' ἀπ' αὐτὸ ὁ κὺρ Κουνέλης ἐνόησε ὅτι τὸ ἄλογο ἦταν ζωντανὸ κ' ἐκοιμᾶτο. Γυρίζει τότε μὲ πηδήματα στὸ μεγάλο δρόμο, καὶ ὁ πρῶτος ποῦ ἀπαντᾷ, ποιὸς ἦταν, ἂν τὸ βρῆτε;...

Ὁ φίλος μας ὁ Ἀλουπής!

— Ποῦ πᾶς; ποῦ φωνάζει ἔ, ποῦ πᾶς; Γύρισε ἀπὸ δῶ! ἔχω νὰ σοῦ πῶ σπουδαῖα!

Ἐγύρισε τότε στὴ φωνὴ ὁ Ἀλούπης, καὶ ἅμα εἶδε ποιὸς τὸν ἐφώναζεν, ἄρχισε νὰ τρέχῃ κατ' ἐπάνω του μὲ γκαλόπ γιὰ νὰ τὸν ἁρπάξῃ.

— Καλὰ σ' ἔχω τώρα, κὺρ Κουνέλη! ἐσυλλογίζε τ' θὰ σὲ κάμω ἐγὼ ποῦ νὰ μὲ θυμᾶσαι 'ς ὅλη σου τὴ ζωή. Παληόγερε!

Ἀλλὰ δὲν ἐπρόφθασε· γιατὶ πρὶν νὰ τὸν πλησιάσῃ καὶ νὰ τὸν ἁρπάξῃ μὲ τὰ δόντια του, ὁ Κουνέλης ἄρχισε νὰ τοῦ λέγῃ:

— Τρέξε γρήγορα, φίλε μου Ἀλουπάκη! Σούχω κρεατάκι!.. Νά, τώρα δὰ ἀνακάλυψα ἕνα μέρος, ὅπου μπορεῖς νὰ βρῆς μπόλικο κρέας καὶ νὰ τρῶς ἀπὸ αὐτό, νὰ τρῶς ὡς τὰ μισὰ τοῦ ἐρχομένου χρόνου!

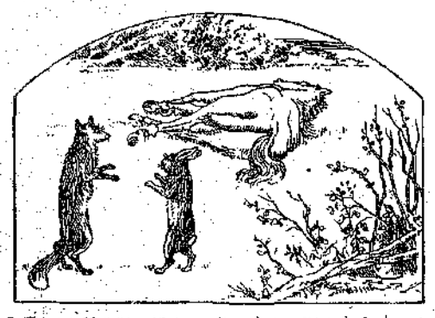

— Ποῦ εἶνε; ρώτησε ὁ Ἀλούπης, λησμονῶν ἀπὸ τὴ λαιμαργία του καὶ τὸ θυμό του καὶ ὅλα.

— Νά, ἐκεῖ-πέρα, στὸ λειβάδι.

— Μὰ τ' εἶνε στὸ λειβάδι;

Ὁ κὺρ Κουνέλης τοῦ ἐξήγησε τότε πῶς ἐκεῖ-πέρα ἦταν ἕνα ἄλογο, ἕνα ὁλόκληρο ἄλογο, ξαπλωμένο ὁλωσδιόλου χάμω, 'ς ἕνα μέρος ὅπου μποροῦσαν νὰ τὸ πιάσουν καὶ νὰ τὸ δέσουν γιὰ πάντα.

— Μωρέ, τί μοῦ λές! ἔκαμε χαρούμενος ὁ Ἀλούπης. Πᾶμε γρήγορα!

Κ' ἐξεκίνησαν.

Ὅταν ἔφθασαν στὸ λειβάδι, κύραν τὸ ἄλογο στὴν ἴδια θέσι, ξαπλωμένο στὸν ἥλιο καὶ κοιμισμένο βαθειά.

Τότε ὁ Ἀλούπης καὶ ὁ κὺρ Κουνέλης ἄρχισαν νὰ συζητοῦν μὲ ποιὸ τρόπο θὰ μποροῦσαν νὰ δέσουν τὸ ἄλογο γιὰ νὰ τὸ ἐμποδίσουν νὰ φύγῃ.

Ὁ ἕνας ἔλεγεν ἔτσι· ὁ ἄλλος ἔλεγεν ἀλλοιῶς. Τελοσπάντων, ὕστερ' ἀπὸ μεγάλη συζήτησι, ὁ κὺρ Κουνέλης εἶπε:

— Λοιπόν, φίλε μου Ἀλούπη, ὁ καλλίτερος τρόπος ποῦ ξέρω καὶ ὁ μόνος—ἀκοῦς; ὁ μόνος!—εἶνε αὐτός. Θὰ πᾷς νὰ ξαπλωθῇς χάμω, κοντὰ στὸ ἄλογο, πολὺ κοντά, καὶ τότε ἐγὼ θὰ σὲ δέσω στὴν οὐρά του. Μιὰ φορὰ βέβαια τὸ ἄλογο θὰ ξυπνήσῃ καὶ θὰ κάμῃ νὰ σηκωθῇ. Ἀλλὰ ποῦ! ἐσύ, δεμένος ἀπὸ τὴν οὐρά του, δὲν θὰ τἀφίνεις... Τί νὰ σοῦ κάμω! ἂς ἤμουν μεγάλος σὰν καὶ σένα, φίλε μου Ἀλούπη, καὶ θἄβλεπες! Θὰ σ' ἔβαζα νὰ μὲ δέσῃς στὴν οὐρὰ τοῦ ἀλόγου, καὶ ἂν δὲν κατώρθωνα νὰ τὸ κρατήσω χάμω, στὸν αἰῶνα τὸν ἅπαντα, νὰ μὴ μὲ ξανάλεγες κὺρ Κουνέλη! Στάσου ὅμως νὰ σοῦ πῶ. Ἂν φοβᾶσαι, ἀφίνουμε αὐτὸ τὸ σχέδιο καὶ βρίσκουμε κονένα ἄλλο. Ἐγὼ δὲν ἐπιμένω... Ὅλα κι' ὅλα!

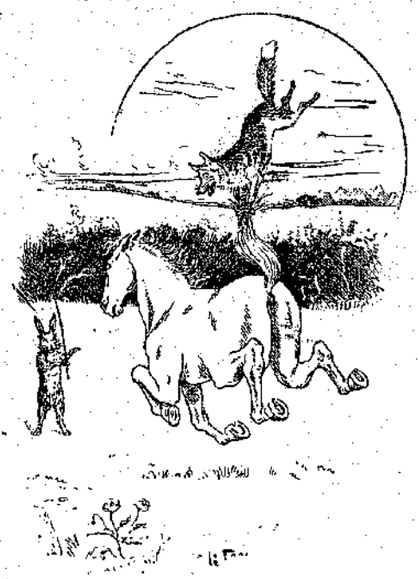

— Ἐγὼ νὰ φοβηθῶ; ἐφώναξε ὁ Ἀλούπης· καὶ γιὰ ποιὸν μὲ παίρνεις, σὲ παρακαλῶ; Τὸ μόνο ποῦ φοβᾶμαι εἶνε... μήπως ὁ τρόπος αὐτὸς δὲν εἶνε ὁ καλλίλλιτερος.

Τοῦ κὺρ Κουνέλη τοῦ ἦλθε τότε νὰ γελάσῃ. Ἐκράτησε ὅμως τὰ γέλια του καὶ ἀποκρίθηκε:

— Ἄ, μπᾶ! μὴν ἔχῃς καμμιὰ ἀμφιβολία! Σίγουρο πρᾶμμα, φίλε μου, σίγουρο!

— Καλὰ λοιπόν! δέχομαι!

Τότε ὁ κὺρ Κουνέλης ἔδεσε τὸν ἀπρόμητο φίλο του στὴν οὐρὰ τοῦ ἀλόγου μ' ἕνα κόμπο πολὺ σφικτό, πολὺ στερεό, ἔπειτα ἀπομακρύνθηκε λίγο ἀπὸ ἐκεῖ, καὶ μὲ τὰ χέρια στὴ μέση, κύτταξε τὸ σύμπλεγμα χαμογελῶντας πονηρά.

Ἔπειτα ξαναπλησίασε τὸν δεμένο Ἀλούπη καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἂν πιάστηκε ποτὲ ἄλογο, θὰ εἶνε αὐτό. Θἄλεγε κανεὶς πῶς τοῦ βάλαμε τὸ χαλινάρι λιγάκι ἀνάποδα. Ἀλλὰ δὲν ἔχει νὰ κάνῃ. Ἐσὺ ἔχεις ἀρκετὴ δύναμι γιὰ νὰ τὸ κρατήσῃς γερά.

— Ὤ, αὐτὸ νὰ κούεται!

Τότε ὁ Κουνέλης ἔκοψε μιὰ καλὴ βέργα ἀπὸ τὸ φράκτη, τὴν ἔσιαξε μὲ τὸ μαχαῖρι του, πλησίασε τὸ ἄλογο καὶ τοῦ ἔδωσε μιὰ δυνατὴ βεργιά.

— Φρρούστ!..

Ἀμέσως τὸ κοιμισμένο ζῶο πετάχθηκε μ' ἕνα πήδημα καὶ στάθηκε στὰ πόδια του.

Ἀλλ' ἐνῷ τὸ ἄλογο ἔκαμνε αὐτό, ὁ κακόμοιρος ὁ Ἀλούπης, δεμένος ἀπὸ τὰ χέρια στὴν οὐρά, τινάχθηκε στὸν ἀέρα σὰν τόπι. Ὤχ, δυστυχία του!

Ὁ κὺρ Κουνέλης, ποῦ ἐν τῷ μεταξὺ εἶχεν ἀποσυρθῇ λίγα βήματα, τοῦ ἐφώναζε: — Κουράγιο, Ἀλούπη! Βάστα το καλά! Μὴν τὸ ἀφήσῃς νὰ σοῦ φύγῃ!... Βάλε ὅλη σου τὴ δύναμι νὰ τὸ κρατήσῃς χάμου! Βάστα καλά!..

Τὸ ἄλογο ὅμως, ἅμα αἰσθάνθηκε τὸν Ἀλούπη κρεμασμένον ἀπὸ τὴν οὐρά του, ξαφνίσθηκε πολὺ καὶ ἄρχισε τοὺς πήδους καὶ τοὺς κλώτσους. Ὁ κακόμοιρος ὁ Ἀλούπης πότε ἀνεβοκατέβαινε σὰν κουρέλι, καὶ πότε κουνιοῦταν δεξιᾷ κι' ἀριστερᾷ, σὰν τὸ βαρίδι τοῦ ρολογιοῦ. Ἐν τοσούτῳ, ὁ κὺρ Κουνέλης δὲν ἔπαυσε νὰ χοροπηδᾷ ἀπὸ μακρυὰ καὶ νὰ τοῦ φωνάζῃ:

— Κουράγιο, Ἀλούπη!.. Βάστα καλά!.. Ἂν ἐπιάστηκε ποτὲ ἄλογο, εἶνε αὐτό!.. Ἔλα, αὐτὴ τὴ φορὰ τὸ κατάφερες! Λίγο ἀκόμη! Ἄ, γειά σου!..

Καὶ δὸς του κλώτσους τὸ ἄλογο καὶ πήδους!

Ἐχοροπηδοῦσε, ἐστριφογύριζε, ἐχρεμέτιζε, καὶ ἦταν στιγμὲς ποῦ ὁ κακόμοιρος ὁ Ἀλούπης ἐγύριζε στὴν ἀέρα σὰν σδοῦρα.

Μιὰ στιγμὴ κατώρθωσε ὁπωσδήποτε νὰ πάρῃ ἀνασασμὸ καὶ νὰ φωνάξῃ στὸν κὺρ-Κουνέλη:

— Μὰ πῶς, μὰ πῶς μπορῶ νὰ τὸ κρατήσω, ἀφοῦ δὲν μπορῶ ἐγὼ νὰ κρατηθῶ μὲ τὰ πόδια μου στὴ γῆ;

Ὁ κὺρ Κουνέλης ὀπισθοχώρησε ἀκόμη περισσότερο, γιὰ νὰ μὴ τσαλοπατηθῇ ἀπὸ τὸ ξεφρενιασμένο ἄλογο, καὶ φώναξε στὸ φίλο του δυνατώτερα:

— Βάλε το κάτω! κράτησέ το χάμω! σταμάτησέ το! Μ' αὐτὸ εἶνε σίγουρα δικό σου! βάστα το!

(Ἕπεται συνέχεια)

ΚΙΜΩΝ. ΑΛΚΙΔΗΣ

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΠΑΙΔΑΚΙ ΚΑΙ ΓΑΤΑ

Τὸ τρυφερὸ γλυκό του γαλετάκι
Πιπιλιστὰ μασσῶντας τὸ παιδάκι,
Μιὰ γάτα τὸ μυρίζεται καί, νάτη,
Στὰ γόνατά του τρίβωντας τὴν πλάτη
Καὶ τὴν οὐρὰ σηκόνωντας μὲ νάζι
Χαϊδεύει, ρωθωνίζει καί... κυττάζει·
«— Ὦ τὸ χαριτωμένο μου γατάκι! τόσο
Ποῦ εὐγενικὸ εἶνε, ἐγὼ θὲ νάν τοῦ δώσω
Μισὸ ἀπὸ τὸ φαγάκι μου.»
Τῆς δίνει.
Μὰ κόλακας, τὸ ἁρπάζει τότ' ἐκείνη
Καὶ φεύγει καὶ μονάχο του τὸ ἀφίνει..
—Τὴν πονηρή! Τὰ τόσα της τὰ χάδια
Γιὰ τὴν κοιλιά της ἔκανε τὴν ἄδεια.

(Κατὰ τὸν Guichard)

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Στοιχειωμένος βράχος

Ὁ παράδοξος αὐτὸς βράχος, ὁ ὁποῖος ὀνομάζεται διὰ τὸ σχῆμα του «Ὁ βράχος τοῦ γελῶντος ἀνθρώπου», εὑρίσκεται εἰς τὸν κόλπον τῆς Βεγγάλης πλησίον τοῦ Ραγκούν. Οἱ ἐντόπιοι βεβαιώνουν ὅτι καμμίαν φορὰν ἀκούονται ἀληθινὰ γέλια, ἐξερχόμενα ἀπὸ αὐτὸν τὸν βράχον καὶ διακρίνεται καθαρὰ ἡ φωνὴ ἑνὸς ἀνθρώπου ποῦ γελᾷ. Διὰ τοῦτο ὁ βράχος θεωρεῖται «στοιχειωμένος» καὶ κανεὶς δὲν τολμᾷ νὰ πλησιάσῃ τὸ μέρος ἐκεῖνο τὴν νύκτα.

Σκύλος στρατιώτης

Ὁ σκύλος τοῦ κ. W.K. Wilson, κτηνιάτρου τοῦ ἀγγλικοῦ στρατοῦ, ἀκολουθεῖ τὸν κύριόν του εἰς ὅλα τὰ γυμνάσια, ἀκόμη καὶ εἰς τὸ πεδίον τῆς μάχης. Ἠκολούθησε τὸν κύριόν του καὶ εἰς τὴν ἐκστρατείαν τῆς Νοτίου Ἀφρικῆς, ἐκεῖ δὲ ἐφωτογραφήθη κατὰ τὸν περίεργον τρόπον ποῦ βλέπετε εἰς τὴν εἰκόνα. Ὁ σκύλος κάθηται εἰς ἕνα σκαμνάκι, ἡ δὲ στολὴ τοῦ κυρίου του εἶνε οὕτω πως τοποθετημένη ἐπάνω του, ὥστε νὰ φαίνεται ὅτι τὴν φορεῖ.

Τεράστιον σπαράγγι

Τὸ σπαράγγι τοῦτο εὑρέθη εἰς ἕνα κῆπον πλησίον τοῦ Bedlam τῆς Ἀγγλίας. Ὡς βλέπετε εἰς τὴν εἰκόνα, τὸ σχῆμά του εἶνε ἀρκετὰ παράδοξον καὶ τὸ κάμνει νὰ ὁμοιάζῃ μὲ φεῖδε. Ἀλλὰ καὶ τὸ μῆκός του εἶνε ἐξαιρετικὸν (1 μέτρον καὶ 10 ἑκατοστά) καθὼς καὶ τὸ βάρος του (903 γραμμάρια.) Ὁ γίγας αὐτὸς τῶν σπαραγγίων ἐστάλη εἰς τὸ Φυσιογραφικὸν Μουσεῖον.

Πρόβλημα

[*Ἔκτὸς Διαγωνισμοῦ, διὰ τοὺς σπουδάζοντας τὴν γαλλικήν.*]

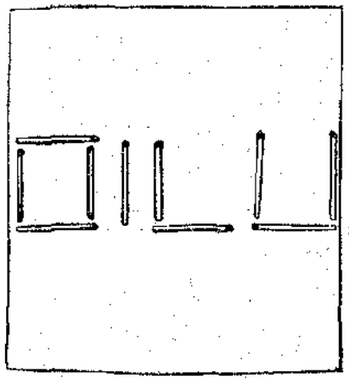

Ἀπὸ τὰ δέκα αὐτὰ σπίρτα τὰ ὁποῖα σχηματίζουν τὰ γράμματα OILU, πρέπει νὰ μετατεθοῦν τρία οὕτω πῶς, ὥστε νὰ σχηματισθοῦν τέσσερα γράμματα ἀποτελοῦντα τὸ ὄνομα γνωστοτάτης γαλλικῆς πόλεως.

Τὸ πρόβλημα δημοσιεύεται ἁπλῶς χάριν διασκεδάσεως, ἡ δὲ λύσις του, τὴν ὁποίαν δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ στείλετε, θὰ δημοσιευθῇ εἰς τὸ προσεχές.

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοί

Παίγνιον

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Σωφραζέττας.

ΜΑΙ	ΠΑ	ΣΑ	ΛΟΣ
ΦΙΣ	ΒΟ	ΚΑ	ΛΟΣ
ΛΑ	ΑΜ	ΤΡΑΙ	ΠΥ

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ ἄνω συλλαβαί, ὥστε νὰ ἀποτελεσθοῦν τὰ ὀνόματα 5 πόλεων τῆς Ἑλλάδος.

Δήλωσις: Κάθε συνδρομητής, ἀγοραστὴς ἢ ἀναγνώστης τῆς Διαπλάσεως, ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, τὰς Ἐπαρχίας καὶ τὸ Ἐξωτερικόν, ἠμπορεῖ νὰ στείλῃ τὴν λύσιν εἰς τὸ γραφεῖόν μας (38, ὁδὸς Εὐριπίδου), συνοδεύων τὴν ἀποστολήν του ***μὲ μίαν δεκάραν ἢ μὲ ἕνα δεκάλεπτον γραμματόσημον.*** Τὰ ὀνόματα ὅλων τῶν λυτῶν θὰ δημοσιευθοῦν. Ἀναλόγως δὲ τοῦ ποσοῦ τὸ ὁποῖον θὰ ἀποτελεσθῇ, θὰ ἐγγράψωμεν καὶ πάλιν ***διὰ κλήρου*** μερικοὺς λύτας ὡς συνδρομητὰς τῆς Διαπλάσεως ***δωρεάν.***

Λύσις τοῦ Παιγνίου τοῦ 39ου φυλλαδίου.

Αἱ ζητούμεναι νῆσοι εἶνε: Σῦρος, Μῆλος, Ἴος, Ἀνάφη, Ἀμοργός.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Ἴδε τὸν Ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ, Κεφ Β

Η ΕΙΚΩΝ

Χθὲς ἤμουν περίπατο. Ὅταν ἐπέστρεψα, μοῦ δίδει ἡ μητέρα μου μιὰ φωτογραφία, τὴν ὁποίαν εἶχαν φέρει κατὰ τὴν ἀπουσίαν μου, καὶ χαμογελῶσα μοῦ λέγει: «Νὰ δοῦμε θὰ γνωρίσῃς ποιὸς εἶνε;» Μόλις τὴν ἔλαβα νὰ τὴν ἰδῶ, ἐφώναξα μὲ λαχτάρα: «— Ὁ Κωνσταντῖνος μας δὲν εἶνε;» Καὶ ἄρχισα νὰ τὴν φιλῶ.— «Ὄχι, ὄχι, λέγει ἡ μητέρα μου, δὲν εἶνε· ἐκεῖνος δὲν εἶχε διόλου μουστάκια ὅταν ἔφυγε, ἐνῶ αὐτὸς ἔχει τόσαα μεγάλα.» — Δὲν εἶνε; εἶνε, εἶνε καὶ παρὰ εἶνε ὁ Κωνσταντῖνος μας ὁ ἴδιος! μὴ θέλῃς νὰ μὲ γελάσῃς, διότι ὅσον καὶ ἂν ἄλλαξε, ὅσον καὶ ἂν ἐμεγάλωσε στὰ ξένα, ποῦ λείπει τώρα τέσσαρα χρόνια, τὰ μάτια του ὅμως δὲν μὲ γελοῦνε· εἶνε τὰ ἴδια ἐκεῖνα μάτια τὰ μεγάλα καὶ γελαστά».

Ἡ μητέρα μου, γελῶσα πάλιν, μοῦ λέγει. «Σοῦ ἀστιεύθηκα· ἐκεῖνος εἶνε· βλέπεις ὅμως πόσον ἐμεγάλωσε!»

Ἀλήθεια! πότε ἐπέρασαν τέσσαρα χρόνια, ποῦ λείπεις, ἀδελφέ μου! ἔφυγες παιδὶ καὶ τώρα σὲ βλέπω νέο. Τί γρήγορα ποῦ ἐμεγάλωσες! Θυμᾶσαι τὰ τρελλά, τὰ ἀθῶα παιγνίδια μας; ἐπέταξαν καὶ πᾶνε πλέον... Ἔχει παρέλθει ἡ ἀθῶα, ἡ ζηλευτὴ παιδικὴ ἡλικία, ποῦ τὴν ποθεῖ, τὴν λαχταρᾷ κανείς, ὅταν μεγαλώσῃ· φεῦ! ἔχει πετάξει πλέον, ὅπως αἱ πεταλοῦδες πετοῦν, ὅταν θελήσῃ κανεὶς νὰ τὰς συλλάβῃ, καὶ δὲν γυρίζει πιὰ ὀπίσω...

Παρήγορος Ἄγγελος

Η ΠΡΟΝΟΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Ἔδυσε λαμπρὸς ὁ ἥλιος, πίπτουν αἱ δρόσοι τῆς νυκτὸς καὶ ὁ ἀήρ, ποὺ ὀλίγου θερμός, ἀρχίζει τώρα νὰ ψυχραίνῃ. Τὰ ἄνθη τοῦ ἀγροῦ τυλίσσουν τὰ φύλλα των· τὰ πουλάκια ἔπαυσαν τὸ κελάδημά των· κοιμῶνται ἐπάνω εἰς τὰ κλαδιά, μὲ τὴν κεφαλὴν των κάτωθεν τῆς πτέρυγός των. Τὰ πρόβατα εἶνε πλαγιασμένα ἐπάνω εἰς τὰ μαλακά των δέρματα, καὶ οἱ λόφοι πλέον δὲν ἀντηχοῦν ἀπὸ τὰ τρανὰ των βελάσματα. Τοῦ χαλκέως τὸ σφυρὶον δὲν ἀκούεται ἐπάνω εἰς τὸν ἄκμονα, οὔτε τὸ τραχὺ πριόνιον τοῦ ξυλουργοῦ. Ὅλοι κοιτῶνται ἐξηπλωμένοι εἰς τὰ ἥσυχά των κρεββάτια, καὶ τὸ τέκνον κοιμᾶται ἐπάνω εἰς τῆς μητρός του τὸ στῆθος. Σκότος εἶνε ἁπλωμένον εἰς τοὺς οὐρανούς, καὶ σκότος ἐπάνω εἰς τὴν γῆν· πᾶς ὀφθαλμὸς εἶνε κλεισμένος καὶ πᾶσα χεὶρ ἀδρανής.

Ποῖος φροντίζει διὰ τοὺς ἀνθρώπους ὅταν εἶνε βυθισμένοι εἰς τὸν ὕπνον; ὅταν δὲν ἠμποροῦν νὰ ὑπερασπίζωνται, μήτε νὰ βλέπουν ἐὰν τοὺς πλησιάζῃ κίνδυνος, Ὑπάρχει ὄμμα, τὸ ὁποῖον ποτὲ δὲν κοιμᾶται· ὑπάρχει ὄμμα, τὸ ὁποῖον βλέπει εἰς τὴν σκοτεινὴν νύκτα, καθὼς καὶ εἰς τὸ λαμπρὸν τῆς ἡμέρας φῶς. Ὅταν δὲν φέγγῃ ἥλιος ἢ σελήνη, ὅταν δὲν ὑπάρχῃ λύχνος εἰς τὴν οἰκίαν, μήτε καν ἄστρον σπινθηρίζῃ διὰ μέσου τῶν πυκνῶν νεφῶν, τὸ ὄμμα τοῦτο βλέπει παντοῦ, εἰς ὅλους τοὺς τόπους, καὶ ἐπαγρυπνεῖ ἀδιακόπως εἰς ὅλας τὰς οἰκογενείας τῆς γῆς. Εἶνε τὸ ὄμμα τοῦ Θεοῦ· ἡ χεὶρ του εἶνε πάντοτε ἠπλωμένη ὑπεράνω μας.

Ὅταν τὸ σκότος περάσῃ καὶ αἱ ἀκτῖνες τοῦ πρωϊνοῦ ἡλίου ἀνοίξουν τοὺς ὀφθαλμούς σου, ἄρχισε νὰ δοξολογῇς τὸν Θεόν, ὁ ὁποῖος ἐφρόντιζε δι' ἐσὲ τὴν νύκτα. Ἄνθη, ὅταν ἀνοίξετε πάλιν, ἁπλώσατε τὰ φύλλα σας καὶ εὐωδιάσατε πρὸς αἰνεσίν του! Πουλάκια, ὅταν ἐξυπνήσετε, κελαδήσατε τὰς εὐχαριστίας σας μεταξὺ τῶν πρασίνων κλάδων! Ἡ δοξολογία Του, ἂς εἶνε εἰς τὰς καρδίας μας ὅταν κοιμώμεθα· ἡ δοξολογία Του ἂς εἶνε εἰς τὰ χείλη μας ὅταν ἐξυπνῶμεν.

Πολικὸς Ἀστὴρ

ΣΤΗΝ ΒΑΡΚΟΥΛΑ ΜΟΥ

Εἰς τὰ κρυστάλλινα νερὰ
τὰ γαλανοβαμμένα,
γλύστρα, βαρκούλα μου, γοργά,
σὲ μέρη μακρυσμένα.

Ἂν ἐμπροστά σου εὑρεθῇ
θάλασσα φουσκωμένη,
ἔχεις τὴν πλώρη στερεὴ
τὴν πρύμη ὁπλισμένη.

Τράβα μακρυὰ πρὸς τὰ ἐκεῖ
καὶ χάραξε 'στὴν πρύμη
ἀφροῦ ὁλόλευκη γραμμή,
ποῦ λάμπει σὰν ἀσημι.

Μὰ βάρκα εἶνε κ' ἡ ζωή,
ποῦ πλέει, πλέει ἄλο
καὶ σταματᾷ μόνο σὰν βρῇ
τοὺς πάγους εἰς τὸν πόλο.

Δοξασμένο Εἰκοσιένα

Ο ΤΡΥΓΟΣ

Ἕνα τάκ-τάκ 'στὸ παράθυρο κατὰ τὰ ἑξημερώματα μιᾶς ἡμέρας τοῦ Αὐγούστου μ' ἐξύπνισε ἀπὸ τὸν γλυκὺ πρωϊνὸν ὕπνον. Ἦτο ἡ σέμπρα [1] ποὺ ἦλθε νὰ μὲ εἰδοποιήσῃ ὅτι εἶνε ὥρα ν' ἀρχίσῃ ὁ τρύγος. Ἔπρεπε νὰ πάω νὰ παρασταθῶ [2].

Ντύθηκα γρήγορα, - γρήγορα κ' ἐξεκίνησε γιὰ τ' ἀμπέλια, μὲ μιὰ μπουκάλα νερὸ καὶ μιὰ ὁμπρέλλα 'στὸ χέρι. Μετὰ ἡμίσειαν ὥρα δρόμο, μεγάλος ὁδοῦβος ἀπὸ φλυαρίες καὶ γέλια μὲ εἰδοποίησε ὅτι εἶχα φθάσει 'στ' ἀμπέλι καὶ ὅτι ἡ κοπέλλες, (διότι ἰδιαιτέρως 'στοὺς τρύγους μόνον κοπέλλες λαμβάνουν μέρος), ἦσαν ὅλες μαζεμένες καὶ μ' ἐπερίμεναν γιὰ ν' ἀρχίσῃ ἡ δουλειά.

1. Σέμπροι λέγονται ἀμοιβαίως ἐν Κεφαλληνίᾳ ὁ κάτοχος ἑνὸς κτήματος καὶ ὁ ἐργαζόμενος αὐτὸ ἐπὶ συμφωνίᾳ νὰ μοιράσουν τοὺς καρπούς.
2. Ἐπιστατήσω.

Πόσον εὐτυχὴς ἤμουν ἐκείνη τὴν ἡμέρα ἐν μέσῳ τῆς τρελλῆς ἐκείνης συροῆς τῶν ἀφελῶν νεανίδων, ἡλικίας ἀπὸ 17 ἕως 25 ἐτῶν! Πόσην εὐχαρίστησιν μοῦ ἐπροξένει ἡ θέα τῶν εὐτυχῶν ἐκείνων ὑπάρξεων μὲ τὰ συμπαθῆ καὶ ἡλιοκαῆ πρόσωπα, μὲ τοὺς μεγάλους κατάμαυρους ὀφθαλμοὺς [3], αἱ ὁποῖαι δὲν ἔπαυαν οὐδὲ στιγμὴν νὰ γελοῦν, νὰ φλυαροῦν, νὰ τραγῳδοῦν, ἀψηφοῦσαι τὸν ἱδρῶτα, τὴ ζέστη, τὸν κόπον.

Μετὰ λύπης μου εἶδα ὅτι μὲ τὸ τέλος τῆς ἡμέρας εἶχαν τελειώσῃ καὶ τὸν τελευταῖον δωμόν [4]. Ἀφ' οὗ ἡ κοπέλλες, εὐχαριστημένες διότι ἐτελείωσε ἡ ἐργασία, ἐφόρτωσαν τὰ κοφίνια 'στὸ κεφάλι των, ἐπιστέψαμε 'στὸ χωριὸ ὅπου μᾶς ἐπερίμενε τὸ τραπέζι ἕτοιμο. Ποτὲ δὲν ἔφαγα μὲ τόσην ὄρεξι ὅσῳ τὴν ἡμέραν ἐκείνην. Μετὰ τὸ φαγητὸν καὶ ἀφ' οὗ ἀντηλλάγησαν μύριαι θερμαὶ εὐχαὶ «νὰ τὸ πιῆτε μὲ ὑγεία. Καὶ τοῦ χρόνου. Τοῦ χρόνου, κοπέλλες μου, νυφάδες» κλπ., διελύθη τὸ ὡραῖον ἐκεῖνο σμῆνος, διὰ νὰ ἐπαναλάβῃ αὔριο τὴν ἴδια ζωή.

Πόσο μαγευτικὴ εἶνε ἡ ζωὴ τοῦ χωριοῦ!

Ἑπτάφωτος Πλειὰς

3. Εἶνε πολὺ σπάνια εἰς τὰς ἐξοχὰς τῆς Κεφαλληνίας τὰ γαλανὰ μάτια.
4. Ἐπειδὴ τὰ κτήματα εὑρίσκονται ἐπὶ λόφων, ὡς ἐκ τοῦ ὀρεινοῦ τοῦ ἐδάφους, θὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ καλλιεργῶνται ἂν μὴ ἦσαν διηρημένα ὡς κλίμακες εἰς βαθμίδας μεγάλας τὰς ὁποίας ὀνομάζομεν δωμοὺς.

ΕΣΠΕΡΑ ΘΕΡΟΥΣ

Τέλος πάντων! μετὰ τὸν καύσωνα τῆς φοβερῶς θερμῆς ἡμέρας, ἡ ἀτμόσφαιρα ἀρχίζει νὰ δροσίζεται. Ὁ ἥλιος ἐρυθρωπὸς κλίνει πρὸς τὸν ὁρίζοντα, ἀφίγων ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ σειρὰν πυροειδῶν νεφῶν. Πνοὴ δροσεροῦ ἀνέμου διέρχεται θωπεύουσα τὴν ὑπνώττουσαν τῆς θαλάσσης ἐπιφάνειαν, καὶ σχηματίζουσα μικρὰ κύματα.

Εἰς τὸν κῆπον τὰ φυλλώματα φρίσσουν εἰς τὴν ἐπαφὴν τοῦ πνέοντος ζεφύρου, ὁ ὁποῖος εἰς τὴν διάβασίν του κινεῖ τὰς χρυσᾶς κεφαλὰς τῶν ἡλιοτροπίων καὶ νωχελῶς τὰς νανουρίζει... Παρακάτω εἰς τὸν δρόμον διέρχονται οἱ λιθοτόμοι μὲ τὰς ἡμιόνους ἄβοντες· εὐχαριστημένοι ἐπανέρχονται εἰς τὰς κατοικίας των. Τὰ φῶτα ἀνάπτουν καὶ φαίνονται εἰς τὸ βάθος τῶν κήπων, μὲ τὸ τρεμοσβύνον φῶς, ὡς ἐπίγεια ἄστρα.

Καὶ ἡ πεπλοφόρος νύξ, βραδεῖα, ὡς μυστηριώδης βασίλισσα, ἐπανακτᾷ τὴν κυριαρχίαν της ἐπὶ τῆς γῆς.

Γλυκεῖα Ἐλπὶς

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Γιατί, Τάκη, ἡ πρωτεύουσα τῆς Ρωσσίας ὀνομάζεται Πετρούπολις;

— Διότι εἶνε κτισμένη μὲ πέτρες!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ὀνειραπόλου Μεγάλης Ἑλλάδος

ΜΙΚΡΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ
ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΩΣ ΕΚ ΤΟΥ ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΥ

1.—Εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τοῦτον εἰμποροῦν νὰ λάβουν μέρος δωρεὰν μὲν ὅλοι ὅσοι ἔχουν ψευδώνυμον ἐγκεκριμένον διὰ τὸ 1911, ἐπὶ πληρωμῇ δὲ *λεπτῶν 10* εἰς γραμματόσημον οἱ λοιποὶ συνδρομηταὶ καὶ τ' ἀδέλφια των, καὶ *λεπτῶν 50* οἱ ἀγοραστά!.

2.—Τὸ πρὸς μετάφρασιν κείμενον, τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ μεταφρασθῇ εἰς τὴν συνηθῆ ἁπλῆν γλῶσσαν τῆς Διαπλάσεως, εἶνε τὸ ἑξῆς:

Wie ein Sprichwort sich bewährte.

Ein herrlicher Frühlingsmorgen war es, als ein Fremder am Schlossgarten von Schönbrunn vorüberging. Ein Blick über die Hecke zeigte ihm einen alten, würdigen, schlichtgekleideten Mann, der sich an den Blumenbeeten zu schaffen machte. Der Fremde grüsste den Greis, den er für den Gärtner hielt, und bat um die Erlaubnis, den schönen Park besichtigen zu dürfen. Freundlich nickte der andere Gewährung und führte den Herrn wohl eine Stunde lang durch Garten und Park, bis er ihn schliesslich zum Ausgangstor zurückgeleitete. Hier dankte der Fremde für die ihm erwiesene Gefälligkeit und drückte dem vermeintlichen Gärtner zwei Silberlinge in die Hand. Der Gärtner aber, der niemand anders als Kaiser Franz I. war, schritt vergnügt zum Aussichtstempel, wo er einige seiner Diener antraf. Diesen zeigte er lachend das erhaltene Trinkgeld mit den Worten: «Seht, heute hat sich an mir das Sprichwort bewährt: Morgenstunde führt Gold im Munde».

3.—Βραδεῖα θὰ ἀποκεμηθοῦν τὰ ὡρισμένα δι' ὅλους τοὺς Μικροὺς Διαγωνισμούς. ('Οδηγοῦ Κεφάλαιον Ζ', ἄρθρον 3, § α', δ', γ'.)

4.—Μεταφράσεις—καθαρογραμμέναι εἰς χωριστὸν φύλλον χάρτου, ποῦ νὰ μὴ περιέχῃ τίποτε ἄλλο—εἶνε δεκταὶ μέχρι 15 Ὀκτωβρίου.

Η ΔΙΑΠΑΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Ἀθῆναι, 38, ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 6 Σεπτεμβρίου 1911

Ἡ ἀνυπομονησία, *Ἀρχιζιζάνων*, εἶνε ἐλάττωμα καὶ πρέπει νὰ μιμηθῇς τὴν *Κραυγὴν Νίκης*, ἡ ὁποία ξεύρει νὰ περιμένῃ. Ἡ μήπως αὐτὴ μὲ ἀγαπᾷ ὀλιγώτερον;

Βλέπω ὅτι ἡ *Κραυγὴ Νίκης* πραγματοποιεῖ τὸ ἰδανικὸν τοῦ καλοῦ παιδιοῦ: Οἱ γονεῖς της τὴν γκρινιάζουν ἐπειδὴ μελετᾷ πόρα πολύ. Μὰ πῶς εἰμπορεῖ νὰ μὴ μελετᾷ μία μαθήτρια τοῦ Γυμνασίου, ποῦ πηγαινει καὶ εἰς τὸ Ὠδεῖον;

Τρελλὴ Νειότη, τὸ γράμμα σου πρὸς τὴν *Κρητικοπούλαν* δὲν θὰ τὸ δημοσιεύσω. Διότι θὰ σοῦ ἀπαντήσῃ κ' ἐκείνη, καὶ θὰ ξαναπαντήσῃς σύ, καὶ ἡ συζήτησις δὲν θὰ ἔχῃ τέλος. Σὲ παρακαλῶ λοιπὸν νὰ πειαθῇς εἰς τὰς ἐξηγήσεις ποῦ σοῦ ἔδωσεν ἡ *Κρητικοπούλα*—ἴον ὅτι ἐννοοῦσε τὴν σημερινὴν Ἑλλάδα μόνον καὶ ἴον ὅτι οἱ μεγάλοι καλλιτέχναι τῆς Εὐρώπης ποῦ τῆς ἀνέφερες, δὲν εἶνε ἐντελῶς σημερινοί,—καὶ νὰ μὴν ἐπιμείνῃς νὰ τὴν ἀντικρούσῃς. Ἄλλως τε τὴν ἰδέαν σου τὴν εἶπες καὶ πιστεύω ὅτι αὐτὴ σ' ἐνδιαφέρει περισσότερον ἀπὸ τὰ προσωπικά. Εἶσαι δὲ καὶ ἱκανοποιημένη, διότι ἡ *Κρητικοπούλα*, εἴδες, συμφωνεῖ.

«Θεέ μου—ἀνακράζει ἡ *Βάρκα τοῦ Κανάρη*, —πῶς θὰ συνειθίσωμε τὸ σχολεῖο ὕστερ' ἀπὸ τόσῃ ἐλευθερία καὶ διασκέδασι;» Ὦ, τὸ εὐκολώτερον πρᾶγμα! Μακάρι νὰ ἐσυνειθίζοντο ὅλα ὅπως συνειθίζεται τὸ καλὸ Σχολεῖο. Ἡ πρώτη ἡμέρα ἀρκεῖ.

Τί ἐννοεῖς, *Δαφνοστεφὴς Νίκη*, νὰφίσω τοὺς φίλους μου νὰ κάμουν μόνοι των τὸ ψηφοδέλτιον διὰ νὰ ἰδῶ καὶ τὴν καλαισθησίαν των; Μόνοι των θὰ τὸ κάμουν. Δὲν εἰμπορῶ ὅμως νὰ μὴ τοὺς δώσω καὶ ὑπόδειγμα, διότι τότε θὰ τὸ ἔκαμνε καθεὶς ὅπως ἤθελε, καὶ θὰ ἦτο μεγάλη δυσκολία διὰ τὴν διαλογήν.

Δυστυχῶς, *Ζήτω ἡ Ἕνωσις*, τόσον ἦτο τὸ μυθιστόρημα τοῦ Νικόλα Καρακᾶ. Δὲν ἠμποροῦσα νὰ τὸ τεντώσω διὰ νὰ κρατήσῃ περισσότερον. Προσεχῶς ὅμως θὰρχίσω ἄλλο, τὸ ὁποῖον δὲν θὰ εἶνε μόνον ἀνώτερον ὅλων τῶν δημοσιευθέντων, ἀλλὰ καὶ θὰ κρατήσῃ ὅλον τὸ ἔτος 1912. Περιμένετε!

Φαντάζομαι, *Ζήτω ἡ Ἑλλάς*, τὴν συγκίνησίν σου ὅταν ἐπανεῖδες τὴν πατρίδα σου ὕστερ' ἀπὸ ἕξη χρόνια! Καὶ τί τύχη! Νὰ κάμῃς αὐτὸ τὸ ταξεῖδι μὲ τὸ μεγάλον ὑπερωκεάνειον καὶ μὲ τόσον ὡραῖον καιρόν. Θὰ σοῦ ἐφάνη σὰν ὄνειρο καὶ σὰν παραμῦθι, ἔ;

Χαίρω ποῦ ἔγεινες καλά, *Γαλανόλευκη*. Τὸ γράμμα σου μοῦ ἄρεσε πολὺ καὶ ἐλπίζω ὅτι θὰ ξαναπάμῃς τόσον καιρὸν νὰ μοῦ γράψῃς. Καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς νὰ λαμβάνῃς μέρος, διότι ὁ κύκλος μας σὲ ἀποζητεῖ.

Εἰς τὴν σελίδα 294, εἰς τὴν τελευταίαν παράγραφον τοῦ διηγήματος «Γυιὸς καὶ Πατέρας», ἐκεῖ ποῦ λέγει «ὅ,τι σπάζουμε μὲ τόσον κτύπο» εἶνε τυπογραφικὸν λάθος. Πρέπει νὰ διορθωθῇ «ὅ,τι σιάζουμε μὲ τόσον κόπο», καὶ τότε βγαίνει ἔννοια.

Ὡραίας ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: *Ὡραία Ἀμαζών*, *Μακεδών*, *Μυστικός*, *Ἰδανικὸν τοῦ Καλλιέχνου*, *Παπαρούνα*, *Μυτιληναῖον Πρωτοπαλήκαρον*, *Δωδωναῖος* καὶ *Λευκοκύματος Αἰγιαλός*.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Τόση πλημμύρα ἔργων διὰ τὴν Σ. Σ. Σ. μὲ τὴν ὥρα αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα, ὥστε μοῦ εἶνε ἀδύνατον νὰ τὰναφέρω ἐν πρὸς ἕν. Μάλιστα δὲν ἐπρόφθασα οὔτε νὰ τὰ διαβάσω ὅλα. Ὅσα μοῦ ἀρέσουν καὶ κληρωθοῦν, οἱ ἀποστολεῖς των θὰ τὰ ἰδοῦν δημοσιευμένα. Διὰ τὰ ἄλλα πλέον—τί νὰ σᾶς κάμω; Ἂς ἐλπίσω ὅτι θὰ κατορθώσω νὰναφέρω τὰ ἐγκριθέντα τουλάχιστον εἰς τὸ προσεχές.

ΕΡΑΝΟΣ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΑΠΟΡΩΝ

[Δεκτὴ πᾶσα προσφορὰ μέχρι καὶ τοῦ ἐλαχίστου ποσοῦ τῶν 10 λεπτῶν, πρὸς ἐγγραφὴν ἀπόρων εἰς τὴν Διάπλασιν, ἐκ τῶν ἤδη συστημένων.]

Ὑπὸ ΔΕΛΤΙΟΝ ΕΙΣΦΟΡΩΝ

Ὑπόλοιπον τοῦ 6ου Δελτίου δρ. 1.20

Νέαι εἰσφοραί: Κυπριόπουλον λ. 40, Ἑλληνὶς ἐν Λωζάννῃ δρ. 2, Θεοδ. Ι. Κυριακίδης λ. 75, Εὐάγγ. Στ. Χαρίτων λ. 20, Γρηγ. Γ. Παπαγεωργίου λ. 20, Γεωργ. Σ. Χρυσόπαις λ. 20, Κυανοῦν Κόρμα διὰ τοῦ προέδρου του *Δωδωναίου*, τὰ εἰσπραχθέντα ἐκ τοῦ διαγωνισμοῦ τὸν ὁποῖον ἐπρότεινεν εἰς τὸ 29ον φύλλον, *δραχ. 2,50, Χρυσάνθεμον λ. 65, Ταπεινὸ Γιασεμὶ λεπτ. 25, Χαρίκλεια Β. Κουδούνα λ. 20, Ἀρ. Κ. Κοντομηνόπουλος λ. 30, Φώτος Τζαβέλλας λ. 25, Ἀνώνυμος λ. 10, Υἱὸς τοῦ Σατανᾶ λ. 65, Ὀνειρον Δούλου Ἕλληνος λ. 50, Γεζεντᾶ λ. 30, Α. Π. Παπανασταίου, λ. 20, Ζήτω ἡ Ἑλλὰς λ. 25, Π. Ι. Χατζιδάκις λ. 30.* — Ἐν ὅλῳ μέχρι τῆς 6 Σεπτεμβρίου δρ. 11,40, ἐξ ὧν δρ. 10 διετέθησαν πρὸς ἐγγραφὴν τοῦ ὑπ' ἀριθ. 6 ἀπόρου, τὸ δὲ πλεόνασμα δρ. 1,40 μεταφέρεται εἰς τὸ 8ον Δελτίον.

Ὑπολείπονται εἰσέτι 42 ἄποροι ἐκ τῶν συστημένων 66 πρὸς ἐγγραφὴν καὶ ἀναμένω νέας εἰσφορὰς διὰ νὰ τοὺς ἐγγράψω.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος φρ. 1. Τὰ ἐγκριθέντα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1911. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ α. ἀνήκουν εἰς ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ κ. εἰς κορίτσια.]

Νέα ψευδώνυμα: Δάκρυ τῆς Σκλαβιᾶς, κ. (Ὑποψηφία.) *Σώσωμεν τὴν Μακεδονίαν*, κ. (Κ. Π.) *Κῦμα τοῦ Αἰγαίου*, α. (Γ. Δ.) *Ἀτρόμητος Στρατιώτης*, α. (Γειά σου Μαργαρίτη.) *Ἀγαπητὴ Πατρίς*, α. (Τόσο μόνον, διὰ νὰ εἶνε σύντομον καὶ καλαίσθητον.)

Ἀνανεώσεις ψευδωνύμων: Γαλανόλευκη, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: ἡ *Νέλκε* (0) μὲ *Ἑλληνίδα τῆς Λωζάννης*, *Ἐδελβάτς*, *Μόνωσιν*, *Μιμόζαν*—ὁ *Χάων* (0) μὲ *Ἀθανάσιον Διάκον*, *Μασκώτ*, *Παλλάδα*, *Φαιδρὸν Ἀδάμαντα*, *Κρητικοπούλαν*, *Ἰδιότροπον Ξανθούλαν* — ὁ *Διηγήτορος τῆς Νεολαίας* (0) μὲ *Φοῦλι*, *Ἀφροδίτην τῶν Μεδίκων*, *Ἀρχιζιζάνιον*, *Φίλην τῆς Διαπλάσεως*, *Ἀπόκρυφον Κοίμαν*, *Δάφνης Στέφανον* — ἡ *Ἀττικὴ Δύσις* (0) μὲ *Μυστικὴν Λύπην*, *Κουρσόρον τῆς Τζιᾶς*, *Κερκυραῖαν Αὔραν*, *Ταπεινὸ Γιασεμί*, *Δάφνης Στέφανον*— ὁ *Εὐτυχὴς Ψαρᾶς* (0) μὲ *Δεινοπαθουμένην Ἑλλάδα*, *Φαιδρὸν Ἀδάμαντα*, *Ἀθανάσιον Διάκον*, *Δάφνης Κλωνάρι*, *Νέλκε*, *Κερκυραϊκὴν Αὔραν*, *Μπάρμπα Γιῶργον*, *Ἀθάνατον Ἑλλάδα*, *Φοῦλι*— ἡ *Ὡραία Ἀμαζὼν* (0) μὲ *Ζαρίνην*, *Ἀγράμπελην*, *Ἀεροναυτοπούλαν*, *Ὁ Ἀάλιαν*—ὁ *Μακεδὼν* (0) μὲ *Ξενιτεμένο Ἑλληνόπουλο*, *Ἐξόριστον Ἀτλίδα*, *Βιθυνὴν Ἑλληνοπούλαν*, *Φαιδρὸν Ἀδάμαντα*, *Δωδωναῖον*, *Ριγολέττον*— τὸ *Σώσωμεν τὴν Μακεδονίαν* (0) μὲ *Δουλοῦδι τοῦ Βράχου*, *Σονάταν τοῦ Διαβόλου*, *Κουρσόρον τῆς Τζιᾶς*, *Ταπεινὸ Γιασεμί*, *Λόρδον Βύρωνα*, *Χειραφετημένην*, *Βασίλισσαν τοῦ Χρυσοῦ*, *Νέλκε*, *Νηηΐδα*, *Δουδοβίκον ΙΖ'*, *Ξανθὸν Ἱππότην*, *Αἴγισον*, *Εἰμαρμένην*— ἡ *Ξενιτευμένη Σικινόπαις* (0) μὲ *Ἀθανάσιον Διάκον*, *Ἀεροναυτοπούλαν*, *Καλὸν Σαμαρείτην*, *Γλυκεῖαν Ἐλπίδα*—ὁ *Ἀτρόμητος Στρατιώτης* (0) μὲ *Ἀμαρυλλίδα*, *Ἑλληνικὴν Θεότητα*, *Ριγολέττον*— ὁ *Δάφνης Στέφανος* (0) μὲ *Βασίλισσαν τῆς Κύπρου*, *Ἐξόριστον Ἀτλίδα*, *Δρόσον Ἡρώας*, *Ρυδοπαίαν Ἑλληνοπούλαν*, *Περιγκάπισσαν τῆς Ἐρείκης*, *Μπάρμπα Γεώργον*, *Βάρκαν τοῦ Κανάρη*, *Ἀθανάσιον Διάκον*, *Δούκισσαν τοῦ Δάντειν*, *Ἰδιότροπον Ξανθούλαν*, *Τρελλὴν Νειότη*, *Δάφνης Κλωνάρι*, *Ἑλλάδα Ὀνειρεμένην*, *Πατρίδα Ὀνειρεμένην*, *Ζαρίνην*— ὁ *Ρωμαῖος* (0) μὲ *Μαραμένην Φύσιν*, *Ἀρχαίαν Ἑλληνίδα*.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: Κυρίναν (αἱ λύσεις δεκταί·) *Ὀδυσσέα Ἀν-*

δροῦτσον (μόνον διὰ τοὺς Ἑβδομαδιαίους Διαγωνισμοὺς θὰ ἐσωκλείης γραμματόσημον.) *Ρωμαῖον* (αἱ λύσεις τῶν Ἑβδ. Διαγωνισμῶν δὲν γράφονται εἰς λυσόχαρτον, συνοδεύονται ὅμως ἀπὸ δεκάλεπτον γραμματόσημον·) *Ἰρίδα* (ὅλα τὰ εἴδη τῶν Ἀσκήσεων εἶνε καλά· καὶ ἐξ ὅλων τῶν εἰδῶν εἰμπορεῖ νὰ κάμῃ κανεὶς Ἀσκήσεις ὡραίας·) *Ἀνδρεῖον Ἀνδριον* (ἡ ἀξία τῆς «Τζοκόνδας» εἶνε ἀνυπολόγιστος· λέγουν 45 ἑκατομμύρια, διὰ νὰ ποῦν ἕνα ἀριθμόν!) *Ὀλβίαν* (βραβεῖον ἔστειλα· δὲν εἶνε δεύτερον ἀργὰ νὰ στείλῃς καὶ τὴν φωτογραφίαν σου· τὴν περιμένω·) *Δικηγόρον τῆς Νεολαίας* (ὁ περὶ οὗ ἐρωτᾶς δὲν ἔχει ψευδώνυμον· δὲν πειράζει, ἔρχεσαι μὲ καμμίαν ἄλλην εὐκαιρίαν·) *Ἀεροναυτοπούλαν* (χαίρω ποῦ ἔγεινες καλά· μὲ γειά τὸ Σχολεῖο·) *Δάφνης Στέφανον* (εὐχαριστῶ δι' ὅσα γράφεις·) *Παπάκι* (ποῦ μοῦ γράφει βιαστικὰ δύο λέξεις·) *Ξενιτευμένον Γυμνασιόπαιδα* (ἔχει καλῶς·) *Ἀττικὴν Δύσιν* (χαίρω ποῦ ἔγεινες καλά· τὰς καλλιτέρας εὐχὰς διὰ τὴν ἑορτήν σου·) *Ἰσχὺν τῆς Εἱμαρμένης* (εὐχαριστῶ διὰ τὰ καλὰ λόγια· εἴτε μὲ ἕνα, εἴτε μὲ δύο, εἴτε μὲ τρεῖς ζητεῖς ἀνταλλαγὴν Μ. Μυστικῶν, πληρώνεις 25 λεπτὰ τὴν πρότασιν·) *Ἀλέξανδρον Μαυροκορδάτον* (νά, σήμερα ἴσα-ἴσα ἀρχίζω μὲ Διαγωνισμὸν Γερμανικῆς·) *Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες* (σημαίνει, ὅτι εἶνε κάποιος ἀπὸ τὸ σπιτικόν μας.) *Πολυξένην Μ. Ἀρ.* (ξένα δὲν δέχομαι· ἂν εἶνε ἰδικά σου, περίμενε νὰ μοῦ τὰ στείλῃς ὅταν προκηρυχθῇ Διαγωνισμὸς Ἀσκήσεων·) *Κάρμεν* (ἔστειλα· δεκαί·) *Ἠχὼ τῆς Καρδιᾶς* (ἔστειλα 21—24·) *Βασίλισσαν τῆς Κύπρου* (χάρτην τῶν Λύσεων ἔστειλα·) *Φιλοπάτριδα Σαμίαν* (ἔστειλα·) *Αἱματοβαμμένο Ἑλληνικὸ Χῶμα* (ἔχει καλῶς· περιμένω·) *Τάσον Δ.* (ἔλαβα· εὐχαριστῶ·) *Ἀρματωλὸν τοῦ Ὀλύμπου* (αἱ παραγγελίαι σου ἐξετελέσθησαν·) *Ὠλήνα* (εὐχαριστῶ καὶ διὰ τὰ δύο, ἀλλὰ δὲν θὰ μοῦ χρειασθοῦν·) *Χάωνα*, *Ἀττικὸν Οὐρανόν*, *Ἐαρινὴν Πρωΐαν*, κλπ. κλπ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *6 Σεπτεμβρίου*, θὰ παντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

127ος Διαγωνισμὸς
Λύσεων Αὐγούστου—Νοεμβρίου

ΟΡΟΙ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ & ΑΓΟΡΑΣΤΩΝ

Οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον ἐγκεκριμένον διὰ τὸ 1911 συνδρομηταὶ ἢ ἀδελφοὶ συνδρομητῶν, δύνανται νὰ συμμετάσχουν τοῦ διαγωνισμοῦ τούτου τῶν Λύσεων ΔΩΡΕΑΝ.

Πάντες οἱ ἄλλοι πρέπει νὰ ἐσωκλείσουν διὰ τὰς λύσεις των ἑκάστου φυλλαδίου,—ὁσαιδήποτε καὶ ἂν εἶνε,—γραμματόσημον ἀσφραγίστου 10 λεπτῶν· οἱ συνδρομηταὶ καὶ τὰδελφία των, καὶ 20 λεπτῶν οἱ κατὰ φύλλον ἀγοραστά, ἄλλως δὲν λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν αἱ λύσεις των.

Ὁ χάρτης τῶν λύσεων ἐπὶ τοῦ ὁποίου καὶ μόνον δέον νὰ γράφωσι τὰς λύσεις των πάντες ἀνεξαιρέτως οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.

Αἱ λύσεις τοῦ παρόντος φύλλου εἶνε δεκταὶ πανταχόθεν μέχρι τῆς 21ης Ὀκτωβρίου, πέραν δὲ τῆς προθεσμίας ταύτης, μόνον ἐὰν ληφθοῦν πρὸ τῆς δημοσιεύσεώς των γίνονται δεκταί.

Τοὺς λοιποὺς ὅρους, βραβεῖα κλπ. ἴδε εἰς τὸν Ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ, Κεφ. Δ' καὶ ς', φύλλον πρῶτον ἐ. ἔ. Ὁ Ὁδηγὸς στέλλεται εἰς πάντα αἰτοῦντα.

393. Λεξίγριφος

Τὸ πρῶτόν μου μιὰ πρόθεσις,
Ἄναξ Θηβῶν τὸ δεύτερόν μου,
Κι' ἀρχαῖον μέγαν λυρικὸν
Ἀνακαλεῖ τὸ σύνολόν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Νικηφορινοῦ Διαβάτου.

394. Συλλαβόγριφος

Εἶμαι πουλὶ καὶ ἂν κανεὶς
Θέλῃ νὰ μὲ πιάσῃ,
Νησὶ καὶ φθόγγο μουσικὸ
Στὸ φῶς ἂς πλησιάσῃ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Χάωνος

395. Ἀναγραμματισμὸς

Ἥμουν βασιλεὺς τῆς Ρώμης·
Μὰ ὁ λαός μου ὁ κακός,
Μ' ἔκαμε ὅλον ἄνω-κάτω
Καὶ κατήντησα μωρός.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κρητικοπούλας

396. Αἴνιγμα

Εἷς αὐτοκράτωρ τοῦ Βυζαντίου μας
Τὸ ἀρσενικόν μου·
Καὶ μία χώρα τοῦ Βασιλείου μας
Τὸ θηλυκόν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ὀνείρου Δούλου Ἕλληνος

397. Τρίγωνον

* * * * * = Συνώνυμον τοῦ πόνου.
* * * * = Ζῷον.
* * * = Τοπικὸν ἐπίρρημα.
* * = Ἀντωνυμία.
* = Σύμφωνον.

Καὶ καθέτως ἀναγινώσκονται ταῦτά.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Σχοινοστολίστου Χίου.

398. Τετράγωνον

* * * * * Αἱ λέξεις αἱ ἀποτελοῦσαι τὸ τε-
* * τράγωνον τοῦτο σημαίνουν: ἡ
* * ἄνω Χώραν τῆς Μ. Ἀσίας· ἡ
* * κάτω γεωγραφικὸν ὄρον· ἡ ἀρι-
* * * * * στερᾷ ὁπωρικὸν καὶ ἡ δεξιᾷ ἀμυντικὸν ὅπλον.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δουδαβίκου ΙΖ'.

399. Ἐπιγραφή

Ε Ο Ε	Ν Τ Ν
Ο Ι Ο	Ι Ο Ι
Δ Υ Δ	Α Δ Δ

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κάρμεν

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικὰ· προθεσμία 3 Ὀκτωβρίου. Τὸ καλλίτερον τετράδιον βραβεύτω διὰ τύπου Διαπλάσεως δραχμῆς κατ' ἀρέσκειαν βραβευθησομένου.

Ἀττικὸς Οὐρανός. *(ΙΑ', 135)*

Ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικὰ διὰ μέσου τῆς Διαπλάσεως ἐντὸς Σεπτεμβρίου.

Ἀττικὴ Δύσις. *(ΙΑ', 136)*

Ἀνταλλάσσω ταχυδ. δελτάρια μὲ δεσποινίδας. Προτιμῶ τοποθεσίας καὶ θαλασσογραφίας. Ἡ διεύθυνσίς μου: Δδα *Μαρίαν Δικαίου*, Καλόμας. *(ΙΑ', 137)*

ΣΩΣΩΜΕΝ ΤΗΝ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΝ

ΥΠΟΨΗΦΙΟΣ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑΤΟΣ 1911

Συνδρομήτρια! Συνδρομηταί!

Ψηφίσατε τὸ ὑπέρογο, τοῦτο ψευδώνυμον, τὸ ὑπενθυμίζον τοσοῦτον τραγικὰς καὶ αἱματηρὰς σκηνάς! Ψηφίζοντες αὐτὸ φανερόνετε τὴν πρὸς τὴν Μακεδονίαν ἀγάπην Σας. Κάθε ψῆφος σας ἀντιπροσωπεύει ἕνα ὑπεράσπιστήν της. *Ἄσπρο!!!* *(ΙΑ', 158)*

ΗΡΩΙΣ ΤΟΥ ΣΟΥΛΙΟΥ

Ὑποψηφία Δημοψηφίσματος 1911

ΚΥΑΝΟΥΝ ΚΟΜΜΑ

Ἐνωθὲν μετὰ ἰσχυρῶν συλλόγων καὶ κομμάτων κατέρχεται εἰς τὸ Δημοψήφισμα. Πᾶς πληρώνων φρ. 1 κατὰ ἑξαμηνίαν δυναται νὰ συγκαταλεχθῇ ἢ νὰ ὑποδείξῃ ὑποψήφιον, κατόπιν δὲ θὰ κληρωθῇ ὁ ἀπαιτούμενος ἀριθμός. Πληθυνομένων τῶν διορισμῶν, θεωροῦμεν περιττὴν δημοσίευσιν των. Ζητοῦμεν, ὀλίγους ἀκόμη ἀντιπροσώπους. Διεύθυνσις: **André Arapis, Janina (Turquie).**

Ὠλήν, ὑποψήφιος δημοψηφίσματος.

Ὁ στέλλων τετράδιον Μ. Μυστικῶν πρὸς βράβευσιν, νὰ γράφῃ παραπλεύρως «πρὸς βράβευσιν» ἵνα διακρίνωνται τῶν ἄλλων τετραδίων, τὰ ὁποῖα στέλλονται ἁπλῶς.—*Δάφνης Στέφανος.* *(ΙΑ, 142)*

Ἀγαπητή μου *Αἰγυπτία Ἀριστοκράτις*, χίλια εὐχαριστῶ διὰ τὰς εἰλικρινεῖς εὐχάς σου. Μὲ φιλιά.— *Ἐαρινὴ Πρωΐα.*

Τελειόφοιτος φιλολογίας ζητεῖ ἐν Ἀθήναις δωμάτιον παρὰ οἰκογενείᾳ, ἐπιπλωμένον, ἥσυχον πρὸς μελέτην, μετὰ τροφῆς ἢ ἄνευ. Διαθέτων μίαν-δύο ὥρας ἡμερησίως ἀναλαμβάνει παραδόσεις μαθημάτων εἰς τέκνα ρηθείσης οἰκογενείας ἢ καὶ ἄλλης.—Πληροφορίαι: Μ. Ἄριελ, **poste-restante**, Ἀθῆναι. *(ΙΑ, 144)*

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΟΥ ΠΑΙΓΝΙΟΥ ΤΟΥ 39 ΦΥΛΛΟΥ

[Ἰδὲ τὴν λύσιν εἰς τὴν σελίδα 329]

ΑΘΗΝΩΝ: Γ. Ι. Μπαμπούσης, Εὐαγγελία Ν. Ἀποστολίδου, Ι. Μ. Ρούσσος, Βηθλεὲμ Λρ. Δηρηνίτου, Γ. Α. Μαυρίδης, Σοφία Ζολώτα, Ἀλ. Κ. Μωραΐτης, Οὐρανὰ Βουτζινά, Π. Ἰ. Χατζιδάκις, Λιλὴ Ν. Μαρκοπούλου, Ὠλήν, Ἀριστ. Ι. Κανάρης, Ν. Α. Κομνηνός, Δοξασμένη Λευθεριά, Καλλιόπη Η. Παπαγιάννη, Ν. Η. Παπαγιάννης, Ἠλ. Σπ. Κανέλλης, Ἀγγελική Γ. Νικητάκη, Ἰωάν. Ε. Δεϊμέζης, Μαριάνα Α. Τρίμη, Εὐθ. Βλαχάβας, Α. Εὐαγγελίδης.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Εὐαγ. Σ. Σουλελές, Μαρία Μαυρομμάτη, Ἀττικὴ Δύσις, Ἀλεξάνδρα Π. Δευτεραίου, Λευκοκίμαγκος Αἰγιαλός, Ἀλθ. Π. Μέρμηγκας, Βασιλικὴ Οἰκονομοπούλου.

ΕΠΑΡΧΙΩΝ

ΑΝΔΡΟΥ: Πολυξένη Α. Κουλούθρου.
ΙΘΑΚΗΣ: Σπ. Δ. Αὐγουστῆς.
ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Α. Μπαρμπάτος, Δ. Ν. Γιαννούσης, Δ. Ταζῆς.
ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ: Λουκία Χ. Κυριακάτου.
ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Μιχ. Α. Τρικκός, Ν. Χρ. Λύγδας, Ι. Κ. Ἀναστασόπουλος, Π. Ἐ. Δημητρακόπουλος.
ΛΑΡΙΣΣΗΣ: Τάσος Ἀθ. Σκόδρος.
ΛΕΩΝΙΔΙΟΥ: Β. Γ. Πολυχρονάκης.
ΛΙΜΝΗΣ: Γρ. Γ. Παπαγεωργίου, Γ. Σ. Χρυσόπαις (3ο), Τρ. Βόκκορόκος (3ο).
ΠΑΤΡΩΝ: Κ. Ι. Φαρμακίδης, Μαρία Ν. Ἀργυροπούλου, Χαρ. Α. Κουβελιώτης, Καίτη Κ. Γεωργακοπούλου, Ἠρ. Χ. Τριάντης, Κ. Χ. Τριάντης, Εὐγενία Χ. Τριάντη, Σοφία Χ. Τριάντη.
ΠΥΡΓΟΥ: Ἄγγελος Γ. Ἀγγελόπουλος, Κατίνα Γ. Ἀγγελοπούλου, Μόσχω Γ. Ἀγγελοπούλου.
ΣΚΥΡΟΥ: Δ. Μ. Μιχαηλίδης, Ἐμ. Γ. Κομνηνός, Σ. Δ. Βουλγαρίδης (3ο.39).
ΣΥΡΟΥ: Ἀγγελή Α. Σπουργίτου, Ι. Εμ. Πασσᾶς (3ο.30).
ΦΙΛΙΑΤΡΩΝ: Δημ. Β. Τσάφος.
ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Ναυτάκι τῆς Χαλκίδος, Ἀναστ. Π. Παπαναστασίου.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ: Μαρίκα Π. Βόλτου.
ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ: Ν. Α. Μπουρνέλος.
ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Γ. Χρ. Χρηστίδης.
ΚΑΦΡ-ΕΛ-ΣΑΓΙΑΤ: Ε. Κ. Γιαλούσης.
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ: Ἄψε-Σβῦς.
ΠΟΡΤ-ΣΑΪΔ: Ἀναγεννητὴς τοῦ Ἔθνους, Βασίλισσα τῆς Κύπρου.
ΧΙΟΥ: Ἀνδ. Π. Σαγιάδης.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὑρόντων ὀρθὴν τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτίδα καὶ ἐκληρώθησαν οἱ ἑξῆς δύο: ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ Ι. ΚΑΝΑΡΗΣ ὁδὸς Ἡρακλείτου 23 ἐν Ἀθήναις καὶ ΔΗΜΟΣΘ. Ν. ΓΙΑΝΝΟΥΣΗΣ ἐν Κερκύρᾳ, καὶ ὁ μὲν πρῶτος ἐνεγράφη δι' ἓξ μῆνας, ὁ δὲ δεύτερος διὰ μίαν τριμηνίαν. Ἀμφότεροι ἀπὸ 1ης Ὀκτωβρίου.

Πλεονάζουν δρ. 1,60 διὰ τὸν προσεχῆ Διαγων.

Οἱ ἀποστείλαντες ἄνευ δεκαλέπτου τὴν λύσιν δὲν ἀναφέρονται, οὔτε οἱ ἀποστείλαντες πεντάλεπτον ἀντὶ δεκαλέπτου. (Γραμματόσημον ὀδωμαγικὸν 10 παρὰ ἰσοδυναμεῖ μὲ 5 λεπτά· ὥστε διὰ 10 λεπτὰ χρειάζεται γραμματόσημον 20 παρά).

ΑΠΟΣΤΟΛΟΠΟΥΛΟΥ Πλατεῖα Ἀγ. Θεοδώρων.—2143